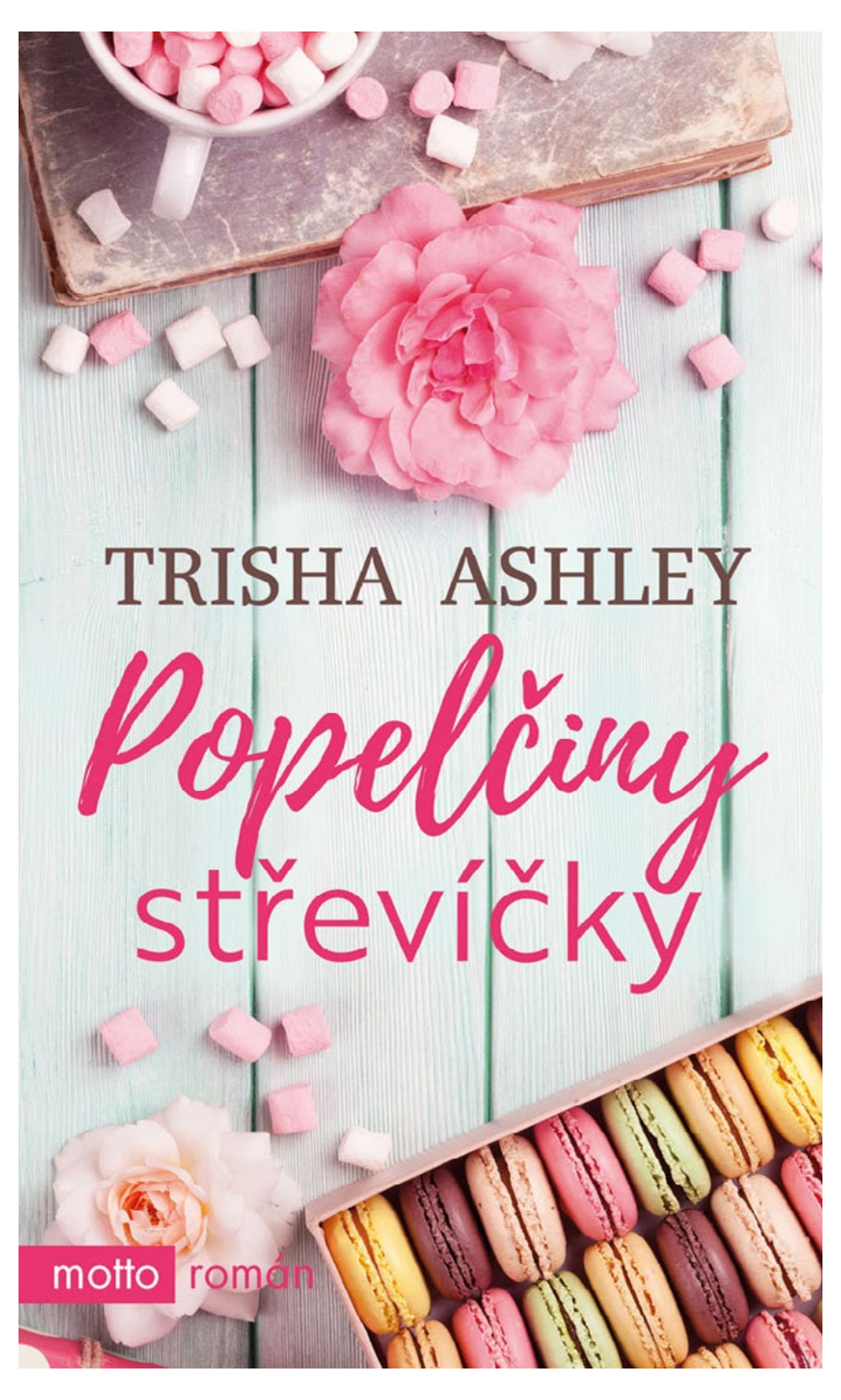

TRISHA ASHLEY

Popelčiny
střevíčky

motto román

Popelčiny střevíčky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Trisha Ashley

Popelčiny střevíčky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

TRISHA ASHLEY

Popelčiny
střevíčky

Praha 2018

Přeložila Lucie Libovická

Děkuji Angele Dracupové za její recept na máslové
hrudky *fat rascals*, Lindě Longové za pomoc s velšskými
jmény a svému synovi, Robinu Ashleymu, za to, že
nechal zkvasit zkušební skleničky medicínální medo-
viny, o které se píše napříč tímto románem. Avšak ze
všech nejvíc musím poděkovat své matce, Mary Lon-
gové, která se v těžkých poválečných letech vrhla do
podnikání a otevřela si malý obchůdek s obuví, což mě
inspirovalo k napsání tohoto příběhu.

*Tuto knihu věnuji své přítelkyni Noře Neibergallové,
od které mě dělí jen pár mil.*

PROLOG: ČERVEN 1945

Nancy musela ujít notný kus cesty k červené telefonní budce nedaleko návsí a pak dlouho stála na větru, na toto roční období nezvykle chladném, a čekala, až mohutná žena s puntíkováným šátkem na hlavě, uvázaným na babku, konečně domluví a vyleze ven, aby mohla zavolat své sestře.

„Konečně! No to je doba, co tě tak zdrželo?“ zvolala Violet.

„To je teď jedno,“ odsekla Nancy stroze. „Jsem v telefonní budce, tak mi koukej zavolat zpátky. Ty na to máš, já ne.“

Položila černé telefonní sluchátko zpět na vidlici a myslela na to, že peníze její sestře nikdy nechyběly. Avšak její poslední plán – no, to je tedy opravdu dílo. Až z toho čiší strach...

Telefon zazvonil téměř okamžitě. „Už jsem se začala bát, jestli jsi vůbec dostala můj dopis,“ řekla Violet.

„Ach, dostala jsem ho... a matce a otci došly ty jejich taky. Ale co si proboha myslíš, Violet? Tenhle šílený plán nikdy nemůže vyjít!“

„Violo,“ opravila ji sestra automaticky. „A samozřejmě, že vyjde – proč by neměl vyjít?“

„V tuhle chvíli mě napadá nejmíň pět důvodů. A možná ses mě mohla nejdřív zeptat.“

„Vždyť jsme sestry, tak proč bychom si navzájem nemohly pomoci z ošemetné situace? A já to mám všechno dokonale naplánované! Hodlám pro nás pronajmout nějaké bydlení trochu stranou, někde kde nás nikdo nezná, a za pár měsíců budeš zase doma, jako by se nic nestalo, a budeš to moct pustit z hlavy.“

„Ale něco se *stane*. Když najednou takhle zmizím a pak se jen tak objevím, nemyslíš, že o tom lidi budou vést drby? Víš, jak se na vesnici všechno hned roznese.“

„Ach, nejspíš si toho nikdo ani nevšimne,“ prohlásila optimisticky Violet. „A pokud ano, nebudou o *tom* vědět, a to je hlavní.“

„Vi, tohle tě nemůžu nechat udělat – a nemyslíš, že tvůj manžel k tomu také bude mít co říct, až to zjistí? Ne, budeme muset vymyslet něco jiného.“

„Na to už je pozdě, protože já už jsem to Peterovi napsala a všechno mu vysvětlila, ačkoli bůhví, kdy ten dopis dostane,“ prohlásila Violet vítězně. Nedávno se sice slavil Den vítězství v Evropě, ale mnoho vojáků se stále účastnilo bojů na Dálném východě a mezi nimi i Violetin manžel.

„Ty už jsi mu ten dopis opravdu *poslala*? Aniž by ses mě nejdřív zeptala?“

„Samozřejmě, protože tohle je zjevně jediná cesta z celé té kaše. Tak vidíš, teď už se nedá nic dělat, budeme to muset provést takhle. Peter bude v pohodě, až přijede domů, obtočím si ho kolem prstu,“ dodala Violet. „Je to hlupák, a ještě k tomu starý.“

„Takhle bys o svém manželovi neměla mluvit. *Sama* ses rozhodla vdát se za mnohem staršího muže, když tobě bylo jen něco přes dvacet, Violet, nikdo tě k tomu nenutil!“

Nancy úplně viděla, jak její sestra vzdorně pokrčila hubenými rameny. „Tak kdy přijedeš?“

„Violet, tohle nemůžeme udělat. Už jen pomyslení na to je šílenství! Až mě z toho mrazí.“

„Chceš říct, že nepřijedeš, Nancy? Řekneš prostě mámě a tátovi pravdu? Matka z toho bude mít nejspíš další mrtvici, z toho šoku a hanby.“

„Matka už je stejně dost znepokojená, když jsi jí napsala, že jsi zase byla nemocná, jedeš na zotavenou někam do ústraní a chceš, abych ti dělala společnost. Chystala se jet za tebou sama a ošetřovat tě, ale táta jí ten nápad okamžitě zatrhl,“ řekla Nancy. Jejich matka prodělala minulý rok lehkou mrtvici, a i když se úspěšně zotavovala, stále ještě nebyla úplně v pořádku.

„Díky bohu za to! Mě ani nenapadlo, že by nechal jet mámu. S tím, že za mnou přijedeš *ty*, jsou ale srozumění?“

„Ano, popravdě řečeno mají o tebe takový strach, že chtějí, abych odjela hned. Od toho zápalu plic si myslí, že jsi malá křehká květinka, i když jsi ho chytla jen kvůli tomu, že po nocích lítáš za zábavou se svými pochybnými přáteli ve skrovných šatíčkách a dost chlastáš.“

„Namouduši, Nan, ty mluvíš, jako bys byla o dvacet let starší než já, a ne jen o dva roky! Ale čím dřív přijedeš, tím líp, protože je to jen dílo štěstí, že si toho ještě nikdo nevšiml. Nic tě tam teď nadržuje, že ne? Chci říct, s tím americkým pilotem *už* přece nechodíš, ne?“

„Ne, vrátil se domů, a stejně jsme byli jen přátelé, vážně,“ ujišťovala ji Nancy. Její snoubenec byl zabit hned na začátku války a od té doby už Nancy žádný vážný vztah neměla. Ne že by jí to Violet věřila.

„To ti nezbaštím!“ křikla neurvale.

„Nedávno jsem se s někým opravdu *začala* vídat,“ přiznala Nancy.

„Teda, teď fakt není vhodná doba, aby ses zapletla s dalším chlapem!“ vyčínila jí Violet vážně. „Kdo je to?“

„Náš nový kaplan. Jednou nebo dvakrát byl u nás na čaji a chodíme spolu na procházky. Matce i otci se líbí a... prostě, je to hodný, slušný muž. Víím, že už nikdy nebudu nikoho milovat tak jako Jacoba, ale já opravdu nechci strávit zbytek života sama.“

„Kaplan? Můj ty smutku!“ zvolala Violet.

„Byl to vojenský kaplan.“

„Namoutě kutě, to sis teda vybrala dobu, aby sis začala s kaplanem! Jen doufejme, že se o tom nikdy nedozví, protože si nemyslím, že by tohle dokázal odpustit.“

„Ámen!“ řekla Nancy zbožně. „Já bych k němu nebyla tak vstřícná, nepovzbuzovala bych ho, jen kdybych věděla...“

„No, tak jsi to nevěděla. S trochou štěstí nebude trvat dlouho a budeš doma a budete pokračovat tam, kde jste přestali.“

„Nemyslím si, že bych to dokázala – aniž bych mu řekla pravdu.“

„Nikdy nesmíš *nikomu* říct pravdu. Že z téhle situace teď nevycouváš, že ne, Nan? Kdyby to vyšlo najevo, matka by to nepřežila, a pokud jde o tátu...“

„Nemyslíš, že stejně nakonec pojmu podezření?“

„Mohou se domnívat, mohou mít *tušení*, ale to není totéž jako vědět to s jistotou – a do té doby se všechno vyřeší, bez skandálu. Ale musíš to udržet v tajnosti...“ Violet se odmlčela a pak se zeptala: „Nevybrebentila jsi to už Florrie, že ne?“

Věděla, že Florrie je Nancyina nejlepší kamarádka a že ty dvě spolu sdílejí pěkných pár tajemství.

„Ne, nikdo o tom neví, jen ty a já,“ povzdechla si Nancy. „Najednou mi připadá, jako bych byla lapená v děsivé noční můře, ale nevidím žádnou jinou možnost, co jiného bych ještě mohla udělat, takže u tebe budu v pondělí odpoledne.“

„Neřekla bych noční můra, ale je to zatracená šlamastyka,“ prohlásila Violet. „Řekni mi, kterým vlakem pojedíš, a já ti přijdu naproti.“

K telefonní budce přišla další žena a neklidně před ní přešlapovala. „Hele, už musím jít – nějaká paní potřebuje telefonovat,“ vymluvila se Nancy.

Vyšla z budky a přitáhla si teplý kabát s malým koženým límcem víc k tělu, aby ji chránil před chladným večerním větrem. Kabát byl ušit z kvalitního, ale už hodně opotřebovaného předválečného tvídu a teď ho přes pas a břicho sotva dopnula – Nancy byla typická Brightová, stejně jako její otec: malá a tmavá, a ženy z její rodiny měly tendenci začít kolem dvaceti let přibírat na váze. Její sestra Violet byla naopak vysoká a světlolasá jako jejich matka a zůstala štíhlá bez ohledu na to, kolik toho snědla.

Matka ráno upekla mrkvový dort, a obvykle by myšlenka na oblíbenou pochoutku uspíšila Nancyiny kroky domů, ale teď těžké břemeno lží, tajemství a přetvářky, které jí spočívaly na bedrech, způsobily, že se jí udělalo špatně.

PRVNÍ KAPITOLA: VÁNOČNÍ DÁREK

Jmenuji se Nancy Myfanwy Brightová. Mému otci se líbilo jméno Nancy a Myfanwy mě pojmenovali po matce. Je mi dvaadevadesát let a celý život jsem prožila v poklidu v tomto domku ve Sticklepondu, vzadu za obchodem Brightova obuv, takže nemám ponětí, proč chcete pro svůj archiv nahrávat zrovna mé paměti, protože to nebude nic zajímavého, drahoušku.

Nabídněte si kousek bara brithu – je to ovocný chlebiček upečený podle receptu mé matky. Peče se i druh, kterému se v té části Walesu, odkud matka pocházela, říká pohřební koláč, protože se po pohřbu nabízí truchlícím a smutečným hostům. Říkala jsem Tansy – to je má prানেteř –, že by ho měla taky upéct, až natáhnu bačkory. Naučila jsem ji všechny matčiny staré recepty...

Nuže, kde jsme to skončily?

Middlemosský živoucí archiv

Nahrávky: Nancy Brightová

Když jsem vyjela z Londýna a zamířila na sever, kde jsem měla strávit Vánoce, mé srdce s každou ujetou milí poskočilo. Vždy to tak bylo, protože v západním Lancanshiru – konkrétněji ve vesnici Sticklepond – jsem se vždy cítila nejvíc doma. Dívka může opustit Lancashire, ale Lancashire nikdy neopustí její srdce...

Byla bych se tam vrátila už dávno, nebýt mého snoubence Justina. Jako primář na ortopedii měl dobré místo v Londýně, a navíc se tak pevně držel zástěry své ovdovělé matky, že trávil více času s maminkou v Tunbridge Wells než se mnou. A i když nebyl se svou Nejdražší maminkou, stejně jsem byla až druhá: za jeho nejnovější vášní – golfem.

Justinova matka byla jen jednou z mnoha potíží, které soužily mou mysl – ta byla jen ostrou špičkou ledovce, dalo by se říct. Nastěhovala se do bytu v Londýně, kdykoli jsem byla pryč, a ze zkušenosti z minula jsem věděla, že než se vrátím, důkladně byt očistí od mé nechtěné přítomnosti a všechny mé věci nastěhuje do komory, kterou jsem používala jako ateliér. V ní jsem psala a ilustrovala své docela populární knihy pro děti, příběhy o *Opičkách z bačkůrek*.

Poctivě jsem se snažila s ní vycházet, ale pro jejího milovaného chlapečka nebudu nikdy dost dobrá. Popravdě řečeno jsem ji jednou zaslechla, jak o mně mluví jako o „tom hippie nánosu, co sis narazil v letadle cestou z Indie“, a ačkoli je pravda, že jsme se s Justinem seznámili, když mi nečekaně upgradovali letenku a já jsem v letadle dostala sedadlo vedle něj v business třídě, jsem o několik desetiletí mladší, než abych mohla být hipísáčka!

Uznávám, že hodně lidí dosud jezdí do Indie, aby „se našli“, ať to znamená cokoli. Já jsem tam ale jela hledat svého otce. A jestli chcete, tak to on byl pravý starý hippie...

No, alespoň jsem se *snažila* s Justinovou matkou vycházet, což je v každém případě víc, než co kdy udělal on. Mou tetu Nan byl ve Sticklepondu navštívit

jen jedinkrát a hned dal jasně najevo, že podle něj je jakýkoli kraj severně od Watfordu oblast necivilizovaných barbarů, které se musí za každou cenu vyhnout, plná vyjících vlků, krvavých jelit a mužů v kšiltovkách v doprovodu krátkosrstých chrtů.

Blahosklonně popsal starý kamenný domek tety Nan, zapadlý na dvorku dlážděném plochými kameny, i když nedaleko od Hlavní ulice, s přední místností přeměněnou na malý krámk, jako „malebný“. To ale bylo ještě před tím, než mu teta Nan oznámila, že bude spát na pohovce dole v předpokoji. Vysvětlila jsem mu, že teta neschvaluje, když mladí sdílejí ložnici před svatbou, a to až tak moc, že má vůbec štěstí, že mu rovnou nerezervovala pokoj vedle u Zeleného mužíka, ale Justinovi to nepřišlo zas tak vtipné.

Asi už tedy chápete, proč jsme během našich dlouhých zasnub trávili Vánoce a také mnohé víkendy odděleně, on v Tunbridge Well s maminkou (a na příhodném golfovém hřišti) a já doma. Jezdila jsem do Sticklepondu alespoň jednou za měsíc – a od té doby, co teta Nan začala chřádnout, mnohem častěji...

Teta Nan vlastně nebyla má teta, ale prateta, bylo jí devadesát dva let, a jak mi často připomínala, nebude tu navěky. Vychovala mě a já ji zbožňovala, takže jsem s ní samozřejmě chtěla strávit co nejvíc času, ale také jsem si přála, aby mě zažila vdanou a s mou vlastní rodinou, což bylo i její přání. A pokud si s tím nepospíším, to poslední mi bude navždy odepřeno, což byla další věc, co mě trápila.

Věděla jsem, že otěhotnět po pětatřicítce může být hodně těžké, takže jsem se, aniž bych o tom řekla Justinovi, objednala na vyšetření plodnosti, a výsledek roze-

zněl alarm. Diagnóza zněla, že mi ještě zbývají *nějaká* vajíčka, ale pravděpodobně ne mnoho, takže se do toho musím vrhnout po hlavě a chytit se příležitosti mít děti, než ta šance úplně zmizí... pokud už není pozdě.

Hned jak jsme se s Justinem zasnoubili, plánovali jsme, že se brzy vezmeme a založíme rodinu, a zatím už uběhlo skoro šest let a vypadalo to, že Justin ztratil zájem jak o sňatek, tak o děti. Popravdě řečeno se mi teď jevil jako úplně jiný člověk než ten, do kterého jsem se zamilovala, i když se ta změna udála tak pomalu, že jsem ji ani nezaznamenala. Možná to takhle dopadá se všemi vztahy, najednou se dostaví nějaký náhlý šok, díky kterému ustoupíte o kus zpět a podíváte se na to, co se děje, s odstupem.

Ze všeho nejvíc jsem obviňovala Nejdražší maminku z toho, že neustále otravuje Justinovu mysl, našeptává mu o mně do ucha jedovatou kritiku a obrací ho proti mně, i když v prvním roce zas tak špatná nebyla – nebo možná jsem já byla tak zamilovaná, že jsem si toho jednoduše nevšimla.

Justin a já jsme byli úplně protiklady, ale než ho chytla jeho golfová mánie, strašně rádi jsme se spolu procházeli londýnskými parky a předtím, než se z něj stala obrovská držgrešle, jsme také hodně chodili do divadla. Když jsem tehdy zpočátku našeho vztahu prokoukla Justinovu tajnou vášeň (*We Will Rock You* jsme viděli snad pětkrát nebo dokonce šestkrát!), připadalo mi to tak roztomilé...

Rádio mi zpříjemňovalo cestu na sever veselými vánočními koledami a já jsem věděla, že až se vrátím do Londýna, budeme si muset *vážně* promluvit.

Zdalo se, že mysl tety Nan se ubírá stejným směrem jako má, protože hned následující den po mém příjezdu se rozhodla, že je načase si od srdce pohovořit.

Má nejlepší přítelkyně Bella měla na starosti obchod a teta Nan trávila dopoledne zavřená v předpokoji se Cheryl Noakesovou, archivářkou, která zaznamenávala její paměti pro Middlemosský živoucí archiv. Zdalo se, že tyto dlouhé rozhovory zvedají mé tetě náladu, i když probouzejí hořkosladké vzpomínky, třeba na jejího snoubence, o kterého přišla během války.

Vyprovodila jsem Cheryl a vrátila se, abych posbírala šálky od kávy a smetla na tác drobků po *fairly cakes*, dortíčcích zdobených polevou, které možná přehlédla, když vtom mě teta Nan zaskočila otázkou: „Co uděláš s obchodem, až tu nebudu, zlato?“

Seděla ve svém pohodlném ošoupaném křesle s vesele barevnou afghánskou přikrývkou přes kolena (zastávala názor, že přetopené domy jsou nezdravé, takže ústřední topení, na kterém jsem trvala, aby si ho nechala zřídít, bylo vždy nastavené na nejnižší možnou teplotu) a háčkovala další dečku, kterou pak nacpu do své již beztak značně přeplněné nejspodnější zásuvky.

S úzkostí jsem si uvědomila, jak malý prostor v křesle najednou zabírá její kdysi buclatá postava. Od kdy je najednou tak drobounká a bledá? I její kudrlinky, kdysi tmavé jako její oči, stejně jako moje, jsou nyní úplně stříbrné...

„Neměla bys ho nechat Immy, teto Nan?“

„Ne,“ řekla nekompromisně. „Tvá matka to tady nesnáší a už teď má víc peněz než zdravého rozumu, holka jedna lehkovážná!“

Každopádně se zdá, že s nejnovějším manželem

nějakou dobu vydrží, a jejím domovem je teď Amerika.“

„To je pravda! Sňatkem s plastickým chirurgem z Kalifornie si zjevně splnila i své nejdivočejší sny.“

Teta Nan si odfrkla. „Pravděpodobně je teď víc z plastu než panenka Barbie!“

„Na poslední fotce, kterou mi poslala e-mailem, vypadá její tvář opravdu trochu uměle,“ přiznala jsem. „Má tak vytažené vnější koutky očí, že vypadají jako kočičí. Doufám, že to nepřezene. Netušila jsem, že si můžeš nechat vytáhnout a vyhladit kůži na kolenou, ty ano? Ona však říká, že to jde a že podle kolen se pozná skutečný věk.“

„Ve svém věku by kolena neměla ukazovat vůbec. Jenže to je Imogen, od dětství značně povrchní. Kdyby nevypadala, jako by vypadla své matce z oka, myslela bys, že v ní není ani za mák krve Brightů...“

Odmlčela se, jako by ji zasáhly bolestné vzpomínky, a pak mi rozhodně oznámila: „Ne, odkážu svůj obchod a dům tobě, protože ty jsi pravá Brightová, chytneš se každé příležitosti, kterou dostaneš, a vracíš se domů jak poštovní holub.“

„Miluju to tady, to ano, ale vracím se, protože mám ráda hlavně tebe,“ řekla jsem a ukáplo mi několik slz, „a nemůžu snést představu, že tu jednou nebudeš.“

„Hlupáčku,“ pronesla teta Nan laskavě. „Musíš být ohledně těchhle věcí praktická, vždyť je mi už dvaadvadesát a brzy budu připravena odejít, ať se ti to líbí, nebo ne!“

„Ale musíme o tom teď mluvit?“

„Ano,“ přikývla tak rozhodně, že jí stříbrné kudrlinky vlasů poskočily. „Nejsem přece nesmrtelná! Brzy

budu zbavena pozemských strastí, jak jsem tuhle řekla našemu vikárovi.“

„Ach, Raffy Sinclair, ten je naprosto *úžasný*!“ vydechla jsem, rozrušená zmínkou o našem novém vikáři, bývalé rockové hvězdě.

„A také naprosto ženatý s Chloe Lyonovou, to je ta, co vlastní obchod Čokoládová přání, a nedávno se jim narodilo dítě,“ upozornila mě teta Nan vážně.

„Já vím, a i kdyby nebyl ženatý, stejně by byl mimo moji ligu!“

„Nikdo není mimo tvoji ligu, Tansy,“ uklidňovala mě Nan. „Vikář je slušný, laskavý člověk a často se u mne zastaví na pár slov. A ten Seth Greenwood z Winter's Endu, z panského domu na konci vesnice, ten je ke mně v posledních letech taky moc laskavý: na zahradě nemusím hnout prstem, jen si natrhám pár bylinek, on sám nebo nějaký jeho zahradník, kterého mi pošle, mi chodí sekat trávu a udržují mi zahradu pěkně upravenou.“

„Seth je taky vysoký, pohledný muž, stejně jako vikář: Přitahuješ hezké mužské jako magnet!“ škádlila jsem ji.

„Chodila jsem do školy s jeho otcem, Rufusem, a Hebe Winterovou znám celé věky – ta má prsty úplně ve všem, co se tady ve Sticklepondu děje, to teda jo, i když dům zdělila její neter.“

„A vzala si Setha. Skoro to vypadá, jako by sňatek s hlavním zahradníkem byl u Winterů rodinnou tradicí, nezdá se ti?“

„On se Sophy už také mají dítě. Teď se tu kolem narodilo tolik dětí, že si začínám myslet, že tu něco musejí schválně přidávat do vody.“

Po jejích slovech jsem pocítila náhlou ostrou, muči-

vou bolest, protože když zoufale toužíte po dítěti, prakticky všichni ve vašem okolí nějaké mají, nebo je alespoň čekají.

Avšak Nan už se vrátila k původnímu tématu. „Nepředpokládám, že budeš chtít ten obchod provozovat dál. Bůhví, že v posledních letech byl pro mě spíš koníčkem než podnikem, který mě živí, a bývala bych ho musela zavíít, kdyby Prozřetelnost nezavála Bellu zpět k nám do vesnice a kdyby si tu nehledala práci. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné.“

„To rozhodně ano,“ souhlasila jsem, i když jsem si zrovna nemyslela, že Bella považuje náhlou ztrátu partnera i domova a nucené stěhování se svou pětiletou dcerou Tiou do stísněného přístavku v domě jejích rodičů za dílo Prozřetelnosti. Ačkoli pro mě to byla obrovská úleva, když začala pracovat v obchodě, protože mohla zároveň dohlédnout i na tetu Nan.

„Brightova obuv tu je od doby, co se tu usadil první Bright jako příštípkař a švec, taky vyráběl dřeváky, takže je mi trochu smutno, že ta tradice se mnou skončí. Ale tak to chodí,“ povzdechla si teta Nan. „Možná byste s Justinem mohli tenhle domek využívat na víkendy a dovolenou – za předpokladu, že se jednou vezmete, protože bych byla opravdu nerada, kdyby se pod mou střechou prováděly nějaké nemravnosti!“

„Mít tenhle domek jako své útočiště tady na severu by bylo *báječné*,“ souhlasila jsem, „ale i já bych byla nerada, kdyby se Brightovy boty zavřely! Pamatuješ, jak jsi mě o prázdninách brávala s sebou do Manchesteru do dílen k obuvníkům? Když jsi pro nějakého zákazníka sháněla speciální obuv na přání nebo saténové lodičky pro družičku ve stejné barvě jako její šaty...“

Ještě se mi vybavuje pronikavá vůně kůže v obuvnických dílnách a pak pohoštění u čaje v jednom velkém obchodě, než jsme se vydaly zpět na vlak. V dnešní době se nenajde moc obchodníků, kteří by se vydali shánět přesně takové boty, jaké chce jejich zákazník, dneska je každý, naopak kromě tety Nan, vyhledává na internetu. Na internetu a na trzích s vintage oblečením, to jest původním z nějaké minulé doby, jsem sháněla a nakupovala kousky do své neustále se rozšiřující kolekce svatební obuvi – nebo vintage boty tak krásné, že by se daly jako svatební obuv použít. Sbírala jsem je jen pro zábavu a svou sběratelskou vášeň, a byla bych ráda, kdybych měla místo, kde bych je mohla všechny pěkně vystavit.

„Když jsi byla malá, měla jsi takové přání: chtěla jsi, až vyrosteš, provozovat náš obchod a sehnat každé nevěstě pro její největší den vysněné boty, tehdy jsi jim říkala Popelčiny střevíčky.“

„To si pamatuju, a protože mě gumáky, cvičky na tělocvik a zdravotní boty pořád nijak moc neberou, ohromně se mi líbí, jak jsi rozšířila nabídku svatební obuvi. Tak mě napadá, co třeba otevřít obchod specializující se jen na svatební obuv?“

„A našlo by se dost zákazníků? Já prodávám svatební boty jen jako přidružený prodej,“ řekla teta Nan pochybovačně. „Náš obchod stojí dost stranou, z Hlavní se k němu musí dojít Salubriouským průchodem, moc náhodných koupěchtivých se u nás neobjeví, přijdou sem jen ti, kdo o něm vědí.“

„Ach ano, našlo by se, protože do specializované prodejny si lidi cestu najdou, když budou vědět, že tu taková je. Mohla bych inzerovat na internetu a taky bych

měla na skladě pravou vintage svatební obuv, i třeba nějaké jiné vintage boty, ne zrovna svatební, takže by to nebyla jen tak ledajaká prodejna,“ nadchla jsem se pro svůj nápad.

„To by bylo něco jiného,“ souhlasila teta Nan. „A prodávala bys i nějaké další věci, které se v obchodě s obuví obvykle prodávají, jako třeba kabelky, peněženky, krémy a tkaničky?“

„Ne, leda že bych sehnala peněženky ve tvaru botiček! To je nápad, co kdybych prodávala všechno, co má tvar boty – bižuterii, psací potřeby, svatební přáníčka, cokoli, co se mi podaří sehnat?“ rozohnila jsem se. „Bylo by hloupé nemít ve svém obchodě zboží, které by mohlo padnout do oka náhodným kolemjdoucím a turistům, že ano? Víš, o čem mluvím, od Velikonoc do podzimu je vesnice plná výletníků, od té doby, co ve Winter's Endu objevili ten údajný Shakespearův rukopis. Lákají je sem teď i nové francouzské ornamentální zahrady, když Seth dokončil rekonstrukci zeleně na terasách, a spousta umělecky založených turistů si přijíždí prohlédnout sochy Ottie Winterové, co rozestavili v zahradě, a doufají, že možná, když budou mít štěstí, zahlédnou i umělkyni samotnou!“

Teta Nan přikývla. „Ano, to je pravda. A když už jsou ve Winter's Endu, obvykle zajdou i do vesnice, do Muzea čarodějnictví, do galerií s uměním, sednou si do kavárny nebo do hospody. Nejvíc obědů a večeří podávají pořád u Zeleného mužíka, ale Florrie si pořídila do salonku u Padající hvězdy výkonný kávovar a napsala to na vývěsní desku, povídala, že i u ní se turisté občas zastaví. To by ses divila, co jsou lidi ochotní zaplatit za poctivé kafičko s pořádnou pěnou.“

Florrie Snowballová byla nejlepší přítelkyně tety Nan, a ačkoli byla její vrstevnice, nejevila nejmenší známky chřadnutí. Teta Nan s oblibou říkala, že je to proto, že upsala svou duši ďáblu, protože byla členkou okultní skupiny kolem majitele Muzea čarodějnictví, Gregoryho Lyona, ale jejich přátelství to nijak ovlivnilo.

„Jsem si jistá, že bych to dokázala!“ nadchla jsem se. Ta myšlenka mě začínala vzrušovat. Dokud jsem o těchto plánech nepromluvila nahlas, neuvědomila jsem si, jak moc jsem si s nimi pohrávala.

Teta Nan mě srazila zpět na zem. „Ale Tansy, pokud se provdáš za Justina, budeš přece doma v Londýně.“

„Mohl by si najít práci tady,“ podotkla jsem, i když to znělo nepřesvědčivě dokonce i mně samotné. Justin by se mohl nechat přeložit do nemocnice v Lancashiru, ale byla jsem si jistá, že by o to nestál. A i kdyby o to stál, tak by k tomu měla spoustu keců jeho Nejdražší maminka!

„Neumím si představit, že by Justin na něco takového přistoupil,“ nadnesla teta Nan.

„I kdyby ne, obchod by za mě mohla vést Bella a já bych mohla rozdělit svůj čas mezi Londýn a Sticklepond,“ přemýšlela jsem nahlas, protože jsem o realizaci svých plánů najednou opravdu, *opravdu* moc stála!

„Každopádně teď na to myslet nebudeme, protože ty tu budeš ještě pár let se mnou, a než mě opustíš, může Bella dál řídit obchod jako doteď.“

„Já ti neustále říkám, že už jsem na cestě na onen svět, ale ty mě vůbec neposloucháš, hlupáčku,“ prohlásila teta nevrle. „Po té revmatické horečce, kterou jsem onemocněla v jedenácti letech, říkali, že se nedožiju stáří, jak se mýlili! Teď už jsem ale celá opotřebovaná.“

Jednoho dne, už brzy, se kolečka uvnitř mě přestanou otáčet a já budu připravena setkat se s Pánem. Ale doufala jsem, že tě ještě zažiju vdanou a s dětmi.“

„Ano, v to jsem doufala taky, a vypadalo to, že si to tak přeje i Justin, když jsme se zasnoubili... a my jsme se doteď ještě ani nevzali!“

„Tak to chodí, když žiješ s mužem na hromádce ještě předtím, než ti nasadí prsten,“ prohlásila teta Nan přísně. „Nemá pak důvod se ženit.“

„Časy se změnily, teto Nan – a já přece prsten *mám*,“ zatočila jsem na prstu kroužkem s diamantem.

„Ale nezměnily se k lepšímu, takže pokud chceš rodinu, měla by sis uvědomit, že léta běží a tobě už je třicet šest – začíná ti docházet čas.“

„Já vím, jenže čas plyne tak rychle, že jsem si to ani neuvědomovala, jako bych se náhle probudila a takhle to bylo.“

„Nechápu, proč jste se už dávno nevzali.“

„Ani já ne. Ačkoli mám obavy, že Justinovi se nelíbí má váha. Myslela jsem, že jen žertuje, když mi onedý řekl, že stanoví datum svatby, až shodím pár kilo a budu mít velikost osm, ale ne, myslel to zcela vážně! Jenže moje diety selhávají a po každém dalším neúspěšném pokusu jen naberu další kila navíc.“

„Měl by to nechat být,“ prohlásila teta jízlivě. „Jsi celá Brightová, malá a tmavá Brightová jako já, a my jak stárneme, tak tloustneme. A žena má být trochu buclatá, ne vypadat jako věšák na šaty.“

„Justinovi nejde jen o mou váhu, zdá se, že mu na mně v poslední době vadí úplně všechno. Myslím, že za to může jeho matka, ponouká ho proti mně a on mě pod jejím vlivem pořád jen kritizuje. Například kdy-

si říkával, že to, jak se oblékám, je sice výstřední, ale roztomilé, ale teď to vypadá, že by byl nejradši, abych vypadala stejně tuctově jako manželky a přítelkyně jeho kamarádů.“

„Na tom, jak vypadáš, není nic špatného,“ prohlásila teta Nan oddaně, ačkoli můj výstřední vkus příležitostně komentovali i moji blízcí přátelé. „Nemůže tě předělat jako starý kabát, aby mu dobře seděl, musí tě milovat takovou, jaká jsi.“

„Pokud mě *stále ještě* miluje! Říká, že ano, ale myslí tím doopravdy mě, nebo nějakou vizi Stepfordské paničky, kterou ze mě chce mít?“ povzdechla jsem si. „Ne, už jsem plavala s proudem příliš dlouho, po Vánocích si hodlám najít svou vlastní cestu, ať je jakákoli!“

„To určitě udělej,“ podpořila mě teta Nan, „protože v moři je spousta dalších ryb, pokud by ses s ním rozhodla rozejít.“

Tím jsem si nebyla tak jistá. Ve svém životě jsem milovala jen dva muže (pokud se počítá i má první, velmi krátká známost), takže zásoby ryb vhodných konkrétně pro mě se už nebezpečně ztenčily.

„Pokud chci mít děti, moc času na nový začátek s někým jiným nemám,“ konstatovala jsem smutně, „a z Justina, i když si přijde na hezké peníze, se stal vysloveně harpagon, tvrdí, že si ještě nemůžeme dovolit mít děti – že jsou prý příliš drahé –, ale předpokládám, že počítá s tím, že naše děti budou mít chuť a budou navštěvovat drahé soukromé školy tak jako on, a to bych já samozřejmě nechtěla.“

„Mně teda vůbec nepříjde jako pravý muž pro tebe,“ přiznala se mi teta Nan znechuceně. „Ale já nejsem ta, kdo ho miluje.“

„Má svoje světlé chvíle,“ bránila jsem ho a vzpomínala, jak mě v minulosti překvapil vstupenkami na oblíbený muzikál, romantickými víkendy v Paříži nebo výletem do Benátek, tehdy koupil jízdenky na Orient Express, což mi poskytlo volnou ruku, abych si naplnila šatník...

Jenže to všechno se přihodilo během prvního, opojného roku nebo tak nějak po seznámení, kdy jsme do sebe byli bezhlavě zamilovaní. Pak začala romantika postupně upadat... Jak je to možné, že jsem si neuvědomila, že hudba přestala hrát?

DRUHÁ KAPITOLA: ZAMRZLÁ ZAHRÁDKA

Samozřejmě že jsem zažila i spoustu trápení, nikdy jsem však nebyla z těch, co se jím užírali. Matka vždycky říkala, že musíme dělat všechno pro to, abychom byli jako ta slova vytesaná kolem starých slunečních hodin u nás na dvoře: pamatovali si jen šťastné chvíle. Dvůr dřív patřil k domu, který se rozkládal na místě, kde dnes stojí Zeleňý mužík. Spousta domů se ale rozpadla poté, co vesnici zachvátil Velký mor, jenž zahubil celé rodiny, a po domě a rodině nezbylo nic než ty sluneční hodiny. Víte, že pod tím pozemkem u řeky, kterému se říká Lido, je morová jáma, že ano, drahoušku? To bylo svým způsobem štěstí, protože povědomí nemoci a smrti zabránilo developerům na něm stavět.

Middlemosský živoucí archiv

Nahrávky: Nancy Brightová

Té noci se mi zdál sen, který se mi pravidelně opakoval – nebo spíš noční můra. Byl to sen o Popelce, Justin se v něm stával pohledným princem a Rae a Marcia, mé prohnané nevlastní sestry z matčina druhého manželství, byly Popelčiny ošklivé zlé sestry, i když ve skutečnosti jsou ošklivé jen uvnitř.

Sen probíhal stejně jako vždycky: Princ, nasazuje mi na nohu dokonale padnoucí skleněný střevíček, ke mně

vzhledne a v tu chvíli se Justin, majestátní a pohledný, začne měnit a nabývat znepokojivě temných rysů, jakoby z jiného světa, mé krátké první lásky, Iva Hawksleyho.

Bylo to podivné a dobře na hodinu na dvě po probuzení mě to rozhodilo...

Takže jsem brzy vylezla z postele, a když jsem se podívala z kuchyňského okna, bylinková zahrádka tety Nan, uspořádaná do propletených ornamentů ve francouzském stylu, byla ojíňená sněhem a do spirály stříhaný strom uprostřed z ní trčel jako exotický nanuk.

Ornamentální bylinkové zahrádky jsou spletením nízkých živých plůtek z bylinek, které vytvářejí umné geometrické vzory, jako by byly vzájemně propletené a zauzlované. Když jsem byla malá, vysazovala teta Nan keříky yzopu lékařského a rozmarýnu tak, aby tvořily obrysy, jak se to dělávalo postaru, ale protože se tím docílilo jen hrubšího výsledku než pomocí keříků buxusu a protože se musely čas od času obnovovat, před několika lety koupila od Setha Greenwooda, majitele zahradnictví a hlavního zahradníka ve Winter's Endu, snad celý nákladák malých buxusových keříčků a nahradila původní živé plůtky jimi.

Tehdy se jí Seth začal starat o zahradu. Pomohl jí vytrhat ze země staré živé plůtky a nahradit je novými, s o poznání jemnějšími a složitějšími vzory, a od té doby k ní chodil a zahradu jí udržoval.

Někdy za sebe poslal jednoho ze svých tří zahradníků a já si myslím, že byli vděční za přestávku, protože Seth byl do obnovy zahrady ve Winter's Endu tak zažraný, že se z něj stával tak trochu otrokář. Teta Nan své pomocníky obskakovala a každých pět minut jim nabízela horký čaj a velšské vdolečky.

Každý oddíl ornamentální zahrádky byl osazen vonnými bylinami: libečkem, fenyklem, tymiánem, několika druhy máty, trsy pažitky a prorůstavé cibule, šalvěje a petržele. Některé z nich používala do velšského bylinného medového nápoje, který vyráběla podle starého rodinného receptu. Ten zdělila po matce, jež ho vařila jako všelék. Podle receptu se nápoj jmenoval *meddyginaeth llysieuol*, což byl velšský název pro „bylinnou medicínu“, ale my jsme mu říkali jednoduše meddyg – to se vyslovuje mnohem lépe!

Zahrady za naším a přilehlým domkem byly velmi dlouhé, oddělovala je zídka s plotem nahoře, která uzavírala naši zahradu na jedné straně, na té druhé končila naše zahrada vysokou zdí parkoviště u Zeleného mužíka.

Oba domky pocházejí ze sedmnáctého století a byly postaveny do tvaru L, okna mají výhled na malý dvorek, který je přístupný jen pěšky z Hlavní ulice úzkým Salubriouským průchodem. K oběma později přistavěli koupelnu a kuchyň a v našem případě také malé, dnes už zastaralé trojokenné výlohy, které vystupují z průčelí domku jako surrealistické akvárium. Auto jsem musela parkovat až u zadního konce zahrady, ulice se za hospodou stáčí a končí přímo za domky.

Dopila jsem kávu, oblékla si kabát a boty a vyšla ven. Teta Nan jako zahradnice odjakživa chaoticky míchala spoustu ovocných stromků a zeleniny s květinami, ale většinu záhonků už pohltil trávník, když na ni začala být práce na záhoncích příliš, takže teď byla zahrada skoro až moc upravená.

Došla jsem na vzdálenější konec zahrady a prošla obloukem vysekaným do vysokého žíhaného živého

plotu z cesmíny, abych vypustila slepice. Kohout Cedric, který se už nejméně hodinu připomínal naléhavým chraplavým kokrháním, nechal svého kykyryký ve chvíli, kdy jsem otevřela dvířka kurníku. Vystrčil hlavu a věnoval mi podezřívavý pohled očima jak korálky, ale hned jak jsem potřásla kbelíkem plným krmení, jeho šest manželek ho odstrčilo z cesty a hnalo se ke mně.

V poslední době je vypouštěla a krmila Bella, když přišla otevřít obchod, ale protože musela ráno nejdříve odvést svoji malou holčičku do školy, dělala to trochu pozdě.

Koukla jsem se po vajíčkách, spíš ze zvyku, než že bych čekala, že tam nějaká budou, protože slepice obvyklejné v zimě vejce nesnášejí, a jedno bílé strakaté jsem našla.

Když jsem se vrátila, teta Nan mi sdělila, že když šla pro mléko, našla před hlavními dveřmi vánoční dárek, který jí tam někdo předčasně nechal.

„Vlastně byly hned dva!“

„Cože, na schodu?“

„Ne, vedle něj, každý na jedné straně. Tohle k nim bylo přiložené,“ podala mi ruličku papíru svázanou červenou stuhou.

„Šťastné Vánoce přejí Seth, Sophy a celá rodina z Winter's Endu,“ četla jsem.

„Nechala jsem je venku – jdi a podívej se na ně, já dám zatím vařit vejce k snídani,“ naléhala na mě.

„Na, tady máš jedno čerstvé,“ podala jsem jí svou kořist. Pak jsem se šla ven podívat na dárky a objevila jsem dva nádherné stromky sestříhané do tvaru dokonalé koule v dřevěných kořenáčích, po jednom na každé

straně vchodu do obchodu. Seth je musel přitáhnout Salubriouským průchodem někdy během noci!

Moc ráda jsem zase viděla Bellu, hned když jsem přijela domů, ale delší setkání jsme odložily na dnešní večer, protože byl předvečer Štědrého dne a teta Nan byla celá nešťastná, až podrážděná, že dům není před Vánoci v dokonalém pořádku. Hned jsem se musela pustit do velkého úklidu, o který by se dřív postarala sama, aby se všechno jen lesklo, zatímco Bella prodávala v obchodě.

Když bylo uklizeno, nazdobily jsme obývací pokoj papírovými girlandami a postavily starý a poněkud opeřichaný umělý stromek, vyrobený ze zelených štětín na větvích z kroucených drátků. Nechala jsem tetu, aby na něj navěsila skleněné ozdoby, a sama jsem šla připravit poháry se sherry a péct koláčky nadívané kandovaným ovocem a další laskominy.

Letošní meddyg, který Nan dělala v létě a na podzim, byl stočený do lahví a uložený, protože nejlepší je neméně rok odleželý – pak nabere světle žlutozelenou barvu a je velmi aromatický. Dělala jsem ho i já v Londýně, nechala jsem ho kvasit v dobře větrané komoře, a to k Justinovu znechucení, protože nedokázal vystát ani jeho vůni.

Člověk mu musí přijít na chuť. Stejně jako teta Nan jsem si i já vždy dala skleničku před spaním... a kdykoli jsem cítila, že potřebuji povzbudit, protože jak teta říkala: „Sklenka téhle medicíny ti vždy udělá dobře!“ Trvala na tom, že nikdy nepije alkohol, takže meddyg, který ho obsahuje notnou dávku, se zjevně nepočítá.

Po večeři jsem opustila tetu Nan pohodlně usazenou před televizí v předpokoji a zašla vedle k Zelenému mužíkovi posedět s Bellou. Tiu hlídali její rodiče. Úkol to nebyl nikterak náročný, protože stačilo nechat otevřené dveře do přístavku, aby slyšeli, jestli se Tia neprobudila. Avšak i tak se Belle podařilo dostat večer z domu jen zřídka, od té doby, co se vrátila k rodičům.

„Tiu milujou, ale neradi mění plány, aby ji mohli pohlídat,“ postěžovala si Bella sklíčeně. „Ještě že už je jí pět a chodí do školy, tak to mám s prací jednodušší, ale kdybych si musela na celé prázdniny zaplatit chůvu, stálo by mě to všechno, co si vydělám.“

„Já vím, musí to být opravdu těžké,“ reagovala jsem soucitně. „Jak se ti daří? Vypadáš unaveně.“ Bella měla popelavě blondaté vlasy a pleť tak bledou, že kruhy pod jejíma očima vypadaly jako velké modřiny, když byla vyčerpaná.

„Nejspíš si budu muset nanášet víc tvářenky,“ řekla se sarkastickým úsměvem. Jako bývalá letuška si dávala záležet, aby měla vždy dokonalý make-up a perfektně upravený drdol. Zvyk je železná košile!

„A máš pravdu, *jsem* unavená, ale teď kolem Vánoc se aspoň zaplatpánbůh nekoná můj večerní kurz administrativních prací a pak, v novém roce, už mi zbývá jen pár týdnů,“ dodala. „Dám si inzerát, že vykonávám sekretářské práce, a uvidím, jestli si budu moct doma trochu přivydělat.“

„Tebe mi seslal Bůh, že vypomáháš v obchodě a můžeš se mi mrknout na tetu Nan, když je teď tak slabá a křehká, ale obě bychom pochopily, kdyby sis našla lépe placenou práci na plný úvazek.“

„S Tiou si práci na plný úvazek dovolit nemůžu, Nan

mi dovoluje zavřít obchod už těsně předtím, než skončí škola, takže můžu Tiu vyzvednout, hezky to klapě. Mimo to já mám tu práci v obchodě s obuví ráda a mám moc ráda také Nan. Prázdniny a soboty jsou pro mě ale trochu problém, protože pokud nedomluví, že může být Tia u nějaké kamarádky, nebo pokud si pro ni nepřijede Robertova matka z Fromby a nevezme si ji na celý den, zas ji musí mít na starosti maminka.“ Po tváři jí přeletěl mráček.

„Něco není v pořádku? Jak se snášíte s rodiči?“ zeptala jsem se.

„Ach, Tansy, to je tak *brozné*, bydlet v tom přístavku!“ vybuchla Bella. „Já vím, měla bych být vděčná, že máme střechu nad hlavou a že nemusím platit činži, máma s tátou mi to připomínají dost často, ale když jsi zvyklá na vlastní dům a najednou se musíš s malým dítětem nacpat do bytečku o velikosti garáže, tak to není lehké!“

„Není, to si dokážu přestavit,“ řekla jsem soucitně. „Je to nespravedlivé, že jsi o všechno přišla.“

Bellin partner byl pilot, létal na pravidelných linkách, byl o několik let starší než Bella a už když se seznámili, nežil se svou ženou. Bella měla službu jako letuška na jednom z jeho letů, a tak se seznámili při mezipřistání v nějaké exotické destinaci. Byl pohledný a okouzlující a Bella se do něj okamžitě zbláznila. Jejich společný život se zdál idylický, Tiu přímo zbožňoval, ale idylka skončila, když on náhle zemřel na infarkt a Bella zjistila, že po sobě zanechal spoustu dluhů.

„Zbylo jen málo. Hrál a uvrhl nás do dluhů, ale já jsem o tom neměla tušení. Ani se nakonec nerozvedl se svou manželkou, jak mi nasliboval, takže všech-

no, co zbylo, dostala ona. Dokonce jsem musela prodat i auto, abych mohla zaplatit náklady na stěhování, a taky spoustu našich věcí, protože jsme je neměly kam dát a já si nemůžu dovolit platit skladné," vyprávěla Bella hořce.

„Ale vrátit se domů byla jediná možnost, co jsi měla, ne?“

„Ano, a přestože máma a táta jsou velmi milí a nechávají mě bydlet v přístavku, víš, jací jsou, hlavně máma. A je to čím dál horší.“

Přikývla jsem. Bellina matka byla puntičkářka, superpořádná hospodyně, až to hraničilo s nemocí. S manickým zápallem okamžitě zametala jakýkoli mikroskopický drobeček či zrnko prachu, které spadlo uvnitř nebo vně jejího domu, a cídila veškeré povrchy tak, že se leskly jak zrcadlo.

„U mě v bytě uklízí taky, pořád. Nemám žádné soukromí! Dokonce i Tiiny hračky jsou čisté, vydezinfikované a vyrovnané v poličkách podle velikosti, barvy nebo bůhví čeho.“

„To není ideální prostředí pro výchovu dítěte – udivuje mě, že ty jsi relativně normální," poškádčila jsem ji.

„Dík," řekla s jízlivým úšklebkem, „ale ani jedna z nás nemá ideální rodiče, že? Tvá matka tě odložila k tetě Nan brzy po tvém narození a od té doby jsi ji viděla jen párkrát, a tvůj otec byl jen její chvilkový rozmar. Nakonec odjel do Indie a rozum mu zamlžily drogy.“

„Když jsem ho vysledovala a našla, byl docela rád, že má dceru," poznamenala jsem, „i když jsem mu musela připomínat, kdo jsem, pokaždé když jsme se setkali, protože to vždycky zapomněl. A co tvůj otec, Bello?“

Nemyslí, že to tvá matka s tou péčí o domácnost dost přehání?“

„I on má rád pořádek a čistotu, takže by nepochopil, o čem mluvím. Mají Tiu moc rádi – nechápej mě zle –, ale jsou teď ještě víc zatvrzelí ve svých zvycích, než když jsem s nimi bydlela naposledy. Ale možná si budu moct brzy najmout nějaké bydlení, pokud dostanu dost práce k přepisování,“ těšila se Bella. „Zajímalo by mě, jestli bude ten domek vedle vás k pronajmutí. Už je prázdný celé měsíce. Ale i kdyby ho chtěli pronajmout, myslím, že by stál víc, než bych si mohla dovolit.“

„Nevím, co se s ním stane. Možná že ho budou pronajímat jako letní byt. K tomu účelu si ho majitelka pořídila. Byla to herečka, teta Nan pak slyšela, že se zabíla při autonehodě, zrovna když jí nabídli roli v *Jako v bavlnci*,“ řekla jsem. *Jako v bavlnci* je populární televizní seriál, který se natáčí tady v okolí.

„Ano, řekla mi to – a tvá nevlastní sestra v tom seriálu hraje taky, že ano? Určitě tu bydlí někde blízko, aspoň občas.“

„Ano. Má byt v bývalé továrně na sušenky Butterflakes v Middlemossu. Lars vyjádřil naději, že se občas sejdem, ale já bych byla radši, kdybych se už se žádnou ze svých nevlastních sester nesetkala! Nechápu, jak tak hodný muž jako on mohl přijít k těmhle hrozným dcerám.“

Lars byl druhý manžel mé matky – teď byla provdána za číslo tři – a byl mnohem milejší než jedna každá z těch tří. Volal mi těsně před tím, než jsem odjela z Londýna, aby mi popřál šťastné Vánoce. A prý mám čekat velký balík. Bylo mi jasné, že to bude velmi okázalý dárek.

„Myslela jsem, že se tvůj vztah s Rae trochu lepší,“ poznamenala Bella.

„V podstatě ne, jen k nám příležitostně zajde, když má chuva volno a Charlie není ve škole, protože podle mě nemá tušení, co má se synem dělat. Je to moc milý chlapeček, asi tak v Tiině věku, a má moc rád mé knížky o *Opičkách z bačkůrek* – jeho chuva mu je čte každý večer na dobrou noc. Vždycky mu vyrobím opičku ze žinylky na čištění dýmek, bere si ji domů. Ale i tak bych byla radši, kdyby k nám Rae nechodila, protože Justin ji nemá rád. Někdy je k ní až moc hrubý.“

„Konečně se našel chlap, který si nemyslí, že je tvá nevlastní sestra neodolatelná,“ podotkla Bella.

„To je pravda. Byla to pro mě velká úleva, když se seznámil s Rae a Marciou a nezačal chodit ani s jednou z nich místo se mnou. Popravdě řečeno si začínám myslet, že to je hlavní důvod, proč s ním vůbec ještě zůstávám,“ řekla jsem zasmušile.

„Já myslela, že ho miluješ?“

„Já ho miluji... milovala jsem ho... já... no, *milovali* jsme se. O tom není pochyb, že? Ta hra očí přes celou místnost – nebo přes palubu letadla, v našem případě. Byl to příklad pravidla, že protiklady se přitahují, a první rok po našem seznámení byl báječný: zasnoubili jsme se, nastěhovala jsem se k němu, plánovali jsme, že se vezmeme a hned založíme rodinu... jakmile zhubnu pár kil.“

„Pořád si nedokážu představit, že to myslel vážně!“

„I já jsem si dlouho myslela, že jen žertuje, ale on to myslel k smrti vážně. A od té doby jsem přibrala *další* kilo,“ přiznala jsem smutně.

„Jsi jen příjemně oplácaná. Já bych to potřebovala.“

Bella měla opačný problém. I když jedla zdravě, byla pořád hrozně hubená. Lidé si mysleli, že trpí poruchou příjmu potravy, ale tak to nebylo. Vždycky byla velmi hezká a atraktivní, i v džínsech a svetříku. Prostě k nakousnutí.

„Zdravě jsem vypadala a prsa jsem měla, jen když jsem čekala Tiu. Líbilo se mi být těhotná, ale Robert si myslel, že vypadám jak bečka, přímo odpudivě.“

„Jo jo – děti... to je další věc, o které jsem si s tebou chtěla promluvit, ale nějak jsem to nedokázala do telefonu.“

Rozzářil se jí obličej. „*Nejsi...* nebo ano?“

„Ne, nejsem – popravdě řečeno, je to přesně naopak.“ Vyprávěla jsem jí, jak jsem si nechala udělat test plodnosti na klinice asistované reprodukce a jak neblaze to dopadlo.

„Prostě, mé šance otěhotnět přirozeně jsou dost omezené, je jen malá naděje a i ta slábne, takže bych si měla pospíšet.“

Bella mě objala. „Ach, Tansy, je mi to tak líto! Ale určitě když jsi řekla Justinovi, že musíš –“

„Ještě to neví,“ přerušila jsem ji. „Chci si všechno o Vánocích pořádně rozmyslet, protože když mi dali výsledky, podívala jsem se na ta poslední léta jasnými očima a došlo mi, jak se náš vztah změnil. Protiklady se přitahují, ale možná jsme až příliš odlišní, a jestli nám to nebude fungovat, pak už s ním dál nemá cenu zůstat, jen protože já strašně moc toužím po dětátku, nebo má?“

„Myslím, že ne,“ souhlasila Bella. „Jak se to stalo, že se to mezi vámi tak změnilo?“

„No, dřív mi říkával, že všechno na mně je roztomilé a osobité, jako třeba, jak se oblékám, ale teď se zdá, že ho to dráždí, možná dokonce pobuřuje.“

„Oblékáš se často opravdu nezvykle,“ připustila Bella, „ale k tobě to sedí. Chci říct, vždycky jsi byla taková.“

Měla jsem na sobě manšestrové kaliopky vínové barvy a svetr z Peru se zelenými, červenými a modrými lamami. Vlastnila jsem i peruánskou čepici, která se svetrem ladila, s klapkami na uši a ozdobnými střapci, ale tu jsem v hospodě neměla, na tu tam bylo příliš horko. Na nohou jsem měla modré pantofle značky Birkenstock.

„Popravdě řečeno, jsem ze tvých kamarádek ta jediná, které se obléká v podstatě nudně.“

„Ne nudně, decentně,“ opravila jsem ji. Nosila oděvy tlumených barev a elegantního střihu, které jí velmi slušely. „Justin říká, že vždycky vypadáš moc pěkně.“

„Nejsem si jistá, jestli od něj je to kompliment,“ konstatovala Bella s pochybami. „A co si myslí o Timmym? Ten se obléká ještě víc ujetě než ty, a to nemluvím o jeho pokrývkách hlavy!“

„Ach, no, jako výrobce klobouků používá svou hlavu jako výrobní nástroj. Jo, Justin dal jasně najevo, že ho nemá rád, a dokonce se mnou nešel ani na obřad, když Timmy a Joe uzavírali registrované partnerství.“

„Ty puntíkové šaty s červenou spodničkou, které jsi měla na tom obřadu, ti podle fotek moc slušely.“

„Ty šaty a klobouk mi udělal Timmy – je tak šikovný!“

„Škoda, že jsem tam nebyla,“ posteskla si Bella.

Timmy, Bella a já jsme byli přátelé od mateřské škol-

ky; Bella si udělala kurz pro letušky a Timmy a já jsme odjeli do Londýna na uměleckou školu – on studoval módní návrhářství, já grafický design.

„Z Justina se taky stala hrozná držgrešle. Dřív takový nebýval, ale najednou začal vykládat, že musíme šetřit a že si nemůžeme dovolit se vzít, že nemáme na to, přestěhovat se někam mimo Londýn, že si nemůžeme dovolit mít děti... A to má vysoký plat – vždyť je primář v nemocnici!“

„Ani ty na tom nejsi špatně, *Opičky z bačkůrek* se prodávají docela dobře, nebo ne?“

„Ano, jdou *dobře* na odbyt. Mou cílovou skupinou měli být nejmladší čtenáři, děti tak od pěti do osmi let, vybírala jsem podle toho slova a kreslila obrázky, aby to lehce pochopili, ale zdá se, že knížky jsou teď oblíbené i mezi dospěláky. A mezi většími dětmi se možná dokonce stávají kultovní záležitostí!“

„To se nedivím. Ty ilustrace jsou moc roztomilé,“ prohlásila Bella loajálně. „To, jak tuší kreslíš obrysy opiček a pak je domaluješ jasnými vodovými barvami, aby měly hebkou srst, to je fakt kouzelné!“

„Je milé, když je má nejlepší kamarádka i můj největší fanoušek!“ těšila jsem se. „Můj agent říká, že už je čas promluvit si o vedlejších produktech, jako hračkách a hrách. Abych pravdu řekla, už si nepotřebuju dál přivydělávat modelingem nohou. Toho už můžu nechat a můžu konečně začít nosit hezké boty.“ Přestože mé knihy měly takový úspěch, ještě stále jsem si občas nechávala fotit chodidla pro účely inzerce a do katalogů. K tomu mě přinutila Immy, když jsem byla ještě studentka – říkala, že má chodidla jsou na mně to jediné hezké –, a já jsem podepsala smlouvu se spe-

cializovanou agenturou. Bylo to docela lukrativní, ale musela jsem věnovat svým chodidlům velkou péči.

„Nedokážu si tě představit v jiné obuvi než v pantoflích od Birkenstocka a v sandálech,“ prohlásila Bella upřímně. „Jestlipak si ještě někdy tajně obuješ své svatební boty?“

Vedle tety Nan byla Bella jediným člověkem, který věděl, že první, co jsem udělala, když jsem se zasnoubila, bylo, že jsem utratila *celý majlant* za boty svých snů, saténové svatební boty barvy slonové kosti, trochu erotické, s úzkými pásky překříženými na nártu a ozdobené krajkou a lesklými kamínky... Jenže i po těch letech byla svatba pořád jen snem.

„Ano, ale jen když Justin není doma – nemá o nich ani tušení! Tak mě napadlo, že je to svým způsobem rodinná tradice, protože teta Nan si v neděli odpoledne obléká na sváteční čaj své svatební šaty a k nim si obouvá i boty, které měla na svatbu přichystané ona, jako to dělala slečna Havishamová z *Nadějných vyhlídek* od Charlese Dickense.“

„Moc jí sluší,“ prohlásila Bella oddaně, obeznámená s vrtochy domácnosti Brightových.

„Ty mé svatební boty už začínají být poněkud obnošené,“ posteskla jsem si, „ale to nevádí, stejně už to nevypadá, že bych v nich šla někdy v dohledné době k oltáři.“

„Takže Justin ti počítá hrášky do polévky, kritizuje, jak vypadáš, jak se oblékáš, haní i tvoje přátele, na snatek a děti nechce ani pomyslet...,“ shrnula Bella.

„A Nejdražší maminka tomu moc nepomáhá, pořád mu proti mně něco našeptává. Zdá se, že mě nesnáší čím dál víc, shodou okolností právě od doby,

co začal být Justin tak lakomý. A Justin si ani neváží mé práce; mluví o ní, jako by to byl jen můj koníček, a ne práce.“

Taky ho přiváděl k šílenství můj notorický zvyk smotávat z tvarovatelných drátků opletených jemným žinylkovým vláknem, původně určených na čištění dýmek, pestrobarevné chlupaté opičky a rozvěšovat je po bytě, kam to šlo.

„No, tak to je ta stinná stránka,“ prohlásila Bella. „A teď, co mluví v jeho prospěch?“

„Kromě toho, že je vysoký, pohledný a že má charizma? Teta Nan tvrdí, že vypadá jako doktor Kildare z nějakého starého televizního seriálu, a když jsem si ten seriál vygooglila, došlo mi, jak to myslí. Jenže teta taky říká, že ona by muži, co vypadá takhle dobře, nevěřila ani za mák!“

„Takže Justin je mladý, vysoký, pohledný muž a dobře placený primář na ortopedii – což ale znamená, že může nechat večerní a víkendové služby nějakému doktorovi v nižším postavení, ne?“

„Ano, v případě nutnosti ho nevolají, to ne. Ale už není zas tak moc mladý, táhne mu na čtyřicet. Já bych si strašně přála, aby se nechoval, jako bychom museli žít o kůrkách a vodě. Namíchlo ho dokonce i to, že jsem nepřijala finanční podporu od Larse, ale já nevidím důvod, proč by mi měl chudák Lars něco platit jen proto, že za něj byla má matka pár let vdaná.“

„Ale bylo od něj hezké, že ti to nabídl.“

„Lars mě furt přemlouvá, abych změnila názor, ale já nechci. Ovšem přijímám od něj dárky, to ano. Bývají moc hezké.“

„Tak dál, co je ještě na Justinovi pozitivního?“

„Šarm – i když v poslední době už ne vůči mě. A umí být hodně láskyplný a přesvědčivý. Například říká, že by byl rád, kdybych něco shodila...“

„Jo, správně.“

„Ale na druhé straně si rád pochutnává na tom, co upeču, a je nabručený, když se stane, že nenajde na plechu koláč nebo čerstvě upečený chlebiček bara brith.“

„A to ti zhubnout určitě nepomáhá, to pečení.“

„Ne, to opravdu ne,“ povzdechla jsem si. „Zastává názor, že to focení nohou je dobrá věc. Je na mě dokonce trochu hrdý, že to dělám, to je zvláštní, a každému vykládá, že mám hezká chodidla. Nemá ani námitky, když si každý večer patlám nohy vazelínou a pak si na ně navlékám do postele bavlněné ponožky.“

„Není ve skrytu duše chodidlový fetišista?“ napadlo Bellu.

„Možná... ale na *tom* vztah stavět nemůžeš! Ne, myslím, že se už nějakou dobu vzájemně vzdalujeme a možná že už mě Justin nemiluje – nebo mě, tu pravou. A já bych chtěla takového Justina, do kterého jsem se zamilovala, ne tuhle jeho novou verzi,“ konstatovala jsem smutně.

„Třeba od něj dostaneš k Vánocům jako dárek ,poukázku na svatbu,“ přišla Bella s nápadem.

„O tom pochybuju. Víím, že mu dárky pro mě kupuje manželka jeho nejlepšího kamaráda, protože to jsou vždycky karamelově zbarvené kašmírové svetříky, jako nosí ona – a které pak dávám tobě, protože tahle barva mi vůbec nesluší.“

„Já je naopak miluju, ale bylo by hezké, kdybys místo nich dostala dárek, který by se ti opravdu líbil,“ řekla Bella. „Nechala jsi u Justina i dárek pro Nejdražší

maminku? Předpokládám, že se k němu na Vánoce zase nakvartýruje, jako obvykle?“

Ušklíbala jsem se. „Ano, koupila jsem jí plastový kak-tus v květináči. Dá se zapnout a vypnout a hraje *La Cucaracha*, když k němu přijdeš blíž.“

„Justin ti vždycky kupoval květiny a čokoládu, že ano, a drahé lístky na muzikály? Robert nic z toho nedělal, jak já jsem ti to záviděla!“

„S tím už přestal, k narozeninám mi sice věnoval parfém, ale s květinovou vůní, to já nemám ráda. Já se voním zásadně jemně kořenitou voňavkou.“

„Já od maminky taky dostávám květinové parfém-y.“

„Myslím, že tvoji rodiče a Justin by se k sobě parád-ně hodili. On by nejradši žil v minimalistickém bytě, v klinicky čisté bílé krabici, pokud by mohl, i když bys řekla, že takového prostředí musí mít po dlouhém dni v nemocnici plné zuby.“

„Zdá se, že jeho matka je stejně tak hrozná jako ta moje, podle toho, co mi vyprávíš, jak odklidí tvé věci, kdykoli v bytě bydlí, když tam nejsi. Já se v tom bytě u našich necítím doma, nic tam nemůžu mít, jak bych chtěla, máma tam chodí, kdy se jí zachce, všechno mi uklidí a uspořádá jinak.“

„Měla by trochu respektovat tvé soukromí,“ oplatila jsem jí soucit. „Ale víš, co je horší, než že se mi Nej-dražší maminka hrabe ve věcech? Že ji Justin *nechá!* Vsaď se, že až se po Vánocích vrátím, budou moje knihy, kresby, chlupaté opičky, a dokonce i mé boty a šaty v komoře.“

„To je děs!“

„Ano, ale zdá se, že to Justin nevidí, a když vybuch-

nu, tak se urazí!“ Pak jsem se na Bellu podívala a řekla vděčně: „Ach, Bello, já jsem tak ráda, že se ti s tím vším můžu svěřit, protože si myslím, že mám krizi, a přemýšlím, jestli je Justin nakonec pro mě ten správný muž, zejména když mé srdce je tady ve Sticklepondu. Teta Nan vyjádřila stejné obavy, podle toho, co mi řekla včera. Je se mnou zajedno, že si musím s Justinem otevřeně promluvit, až se vrátím do Londýna, že už nemůžu dopustit, abychom se nadále vzdalovali. A to taky udělám.“

„Máš pravdu. Nevím, co bych si počala, kdybych taky s tebou nemohla všechno probrat. Potřebuju nějak utéct, nemůžeme s Tiou bydlet napořád u mámy a táty v přístavku, v bytě po babičce. Ale prozatím pojďme zkusit hodit své problémy za hlavu a užít si Vánoce, jak nejlépe to jde,“ navrhla Bella hrdinně. „Zítra je Štědrý den!“

TŘETÍ KAPITOLA: POD PALBOU KRITIKY

Rodina mé matky se přestěhovala do Southportu z Walesu, když byla ještě dítě. Mezi lidmi panuje domněnka, že Velšané jsou malí a tmaví, že ano? Ale tak to není, matka byla vysoká, světloulasá a velmi hezká, s úsměvem jak sluníčko, zatímco otec, původem z Lancashiru, byl ten malý a tmavý! Když matka vychodila školu, jeden velký obchod v Southportu ji zaměstnal jako manekýnu. Dvakrát denně si oblékla poslední módu a nechala se vozit po bulváru Lord Street v otevřeném kočáru jako reklama, a pak také předváděla šaty a klobouky uvnitř obchodu. To bylo někdy v osmdesátých letech devatenáctého století, předpokládám.

Middlemosský živoucí archiv

Nahrávky: Nancy Brightová

Vánoce byly nádherné, klidné a mírumilovné, dveře pevně zavřené před světem a jeho hrozbami. V podvědomí mi ale číhal strach, že to jsou možná poslední Vánoce, které trávím s tetou Nan, a pro každý případ jsem si s ní chtěla užít každou drahocennou chvíli...

Dostala jsem několik krásných dárků. Teta Nan mi uháčkovala kardigan na zip s pruhy v barvách duhy, Lars mi poslal cestovní tašku s pestře barevným gobelí-

novým vzorem (takovou, po jaké jsem vždycky toužila), ve které byla čokoláda a další laskominy, purpurový hedvábný šátek s motýlky a dlouhá šňůra masivních korálků z polodrahokamů.

Nikdy jsem nedokázala pochopit, podle čeho usuzuje, co se mi bude líbit, ale vždycky se přesně strefí. Justin, který mě prý miluje, je naopak pokaždé vedle. Například, nikdy bych na sebe nevzala *nic*, co by k sobě ladilo, třeba dvoudílnou kašmírovou soupravu, a už vůbec ne nic šedohnědého: v té barvě vypadám jako chcíplá žába.

Lars se mi ozval z New Yorku, kam za ním přijeli na Vánoce i jeho dcery a vnouček Charlie, aby mně a tetě Nan popřál hezké svátky. Pak jsem zavolala své matce do Kalifornie, to bylo gesto, na kterém teta Nan pokaždé trvala, i když si nemyslím, že by si Immy pamatovala, že existuju. Měla bych být vděčná za to, že jsem vůbec na seznamu lidí, kterým posílá vánoční pohlednici!

Justinovi jsem nevolala, počkala jsem, až zavolá on mně, protože jsem nechtěla, aby to případně vzala Nejdražší maminka. Když konečně volal, bylo už tak pozdě, že jsem si pomyslela, že na mě skoro zapomněl, což mě zabolelo... a určitě zapomněl, co jsem mu dala k Vánocům, protože jsem se ho musela zeptat, jak se mu dárek ode mě líbil. Byl to mimochodem bílý hedvábný šátek, jaký nosí piloti, a obrovská krabice *rahatu*, jeho oblíbené turecké cukrovinky.

Naštěstí on se mě nezeptal, jak se mi líbila dvoudílná souprava žabí šedohnědé barvy, ani se nezmínil, jak byla jeho Nejdražší maminka nadšená z plastového kaktusu, kterým jsem ji obdarovala...

„Stýská se mi po tobě, miláčku,“ řekl zběžně, než položil sluchátko.

„Mně taky,“ odpověděla jsem, i když ve skutečnosti se mi stýskalo po vřelosti v srdci, po pocitu, že jsem milována, a přála jsem si, aby se vrátil ten starý Justin; po tomhle novém, kritickém Justinovi se mi nestýskalo – a vůbec, stejně jsem to už říkala do hluchého sluchátka.

Na druhý svátek vánoční nás přijeli navštívit Timmy a jeho partner Joe, kteří trávili Vánoce u Timmyho rodičů v Ormskirku. Timmy patří k oblíbencům tety Nan. Říká o něm, že je trochu legrační, ale že je to moc milý, dobrosrdečný kluk. Timmy jí vlastnoručně ušil prošíváný noční kabátek s růžičkami, ale teta řekla, že je škoda nosit ho do postele, a rovnou si ho oblékla přes blůzu a kardigan. I já jsem si hned nasadila čepici, kterou mi vyrobil – nechápu, jak se mu podařilo uplést ji do tvaru dvojité spirály, která končila ozdobným střapcem. Byla dokonalá.

Zastavila se u nás i Bella s Tiou, ta se nám chtěla pochlubit dárky, které dostala. Měla na sobě šaty, které jsem jí dala já, šeríkově fialové šatičky s křídly, aby si mohla hrát na vílu, a protože má stejnou drobnou stavbu těla jako Bella, popelavě světlé vlasy a bledě modré oči, vypadala, jako by právě vystoupila ze *Snu noci svatojánské* a hodlala každou chvíli odletět.

Věnovala jsem Belle dárek od Justina. „Je to kašmírová dvoudílná souprava, a přestože na etiketě píšou, že je šedohnědá, je ve skutečnosti spíš šedozelená,“ podotkla jsem, „takže nevím, jestli se ti bude hodit.“

„Chápu, co myslíš,“ řekla Bella, když povytáhla cípek a pochybovačně si ho prohlížela. „Ale možná by se to mohlo líbit mamince.“

„Jestli ne, odnesu tu soupravu do dobročinného obchodu,“ rozhodla jsem. „Je to dobrá značka, tak myslím, že někdo z ní bude mít radost.“

Všichni (s výjimkou Tiy a Joa, který řídil) jsme si dopřáli notnou sklenici meddygu tety Nan a rozparádili jsme se a teta Nan jim všem řekla o mých plánech předělat obchod na království svatebních bot. Zdálo se, že se jí ten nápad začal líbit, když měla čas o něm popřemýšlet. Všichni přítomní byli nadšení a předháněli se nápady, jak projekt realizovat, i když po druhé sklenici meddygu padaly návrhy, které neměly hlavu ani patu. Tím myslím, že na světě neexistuje zas tak moc vysokých, krásných pohádkových princů hledajících Popelku, které by zkusili střevíček, nebo jo?

V pondělí po Vánocích jsem se vydala zpět do Londýna rozhodnuta pohovořit si vážně s Justinem a také jistá, že pokud náš vztah půjde do háje, budu se moct přestěhovat do Sticklepondu.

A není právě tohle zčásti můj problém? Pořád sedím na dvou židlích, polétávám mezi Justinovým bytem a svým domovem... Avšak pokud bychom neurovnali rozkoly mezi námi a nerozdmýchali znovu svou lásku, pak bych se musela vzdát posledních nadějí na šťastný konec a děti, což by pro mě bylo hodně těžké...

Bella mi navrhla, abych měla dítě za svobodna, od dárce spermií, ale já jsem neměla pocit, že by tohle řešení bylo pro mě vhodné: chtěla jsem, aby mé dítě či děti vyrůstaly v úplné, milující rodině.

Přestože Justin dobře věděl, kdy se vrátím, nebyl doma, když jsem přijela do našeho bytu v domě nedaleko Prim-

rose Hill, ale hrál golf. Nejspíš mám být vůbec ráda, že si vzpomněl a nechal mi vzkaz.

I kdybych nevěděla, že tu Nejdražší maminka trávila Vánoce, rychle bych to uhádla, protože byt byl zase nezáživně bílý, minimalistický a sterilně uklizený, a veškeré dotyky domova, které jsem do něj vnesla, jako třeba barevné přehozy a chlupaté opičky ze žinylek na čištění dýmek, které jsem po bytě rozvěsila, kam to jen šlo, byly pryč.

Tentokrát je nenaházela do komory, ale rovnou je vyhodila do popelnice společně se zbytky drahého balicího papíru a také zpívajícím kaktusem, který jsem jí darovala!

Na věci vztahující se k mé práci na nové knize o *Opičkách z bačkůrek* ovšem nesáhla, protože jsem si všechny své osobní nebo cenné věci začala zamykat do kufříku, když jsem byla pryč, a to od té doby, co jsem se jednou vrátila a našla všechno přeházené, takže jsem si byla jistá, že se mi hrabala ve věcech.

Avšak i tak zašla tentokrát *příliš* daleko! Možná že byt patří Justinovi, ale je to taky můj domov – a on ji nechá tohle mi dělat?

Začala se ve mně vařit krev. Zavolala jsem mu na mobil, golf negolf.

„Ach, ty už jsi doma, miláčku! Myslel jsem si, že přijedeš až později odpoledne,“ vylouval se.

„Řekla jsem, že se vrátím hned po obědě. A mimochodem, z toho, jak teď byt vypadá, by se dalo usuzovat, že tu vůbec nebydlím!“ křičela jsem vztekle. „Tentokrát tvá matka mé věci nejen schovala, tentokrát jich dobře půlku naházela do popelnice!“

Justin popřel, že by o tom věděl. „Já jsem si všiml,

že uklízí, ví, že nemám rád nepořádek, ale neměl jsem tušení, že něco vyhazuje.“

„No, ano, povyhazovala mé věci, a tentokrát zašla *opravdu* daleko. Budeš jí muset něco říct.“

„Hele, jsem na řadě, musím jít. Promluvíme si o tom později,“ řekl konejšivě.

„A *ještě* něco,“ odsekla jsem. „Musíme si promluvit ještě o něčem *jiném*, nejen o tvé matce, Justine!“

„Později,“ ujistil mě, přestože jsem si nebyla jistá, že si uvědomuje, co říká. „Ahoj, miláčku!“

Než se dostal domů, už jsem mírně vychladla. Po cestě se zastavil v obchodě a koupil kytici, víno a bonboniéru, takže mu evidentně konečně došlo do jeho tupé hlavy, že jsem opravdu značně rozhořčená tím, co mi provádí jeho matka.

Jako obvykle jsem za těch pár dní zapomněla, jak je pohledný, se světlými vlasy a jasně modrýma očima, a když mě políbil, mé neochvějné rozhodnutí se v jednu chvíli přece jen trochu otřásló...

Pak se omluvil za svou matku, a já jsem sebrala všechny své síly a rozhodně mu sdělila: „Problém není jen tvá matka, Justine. Hodně jsem přemýšlela, když jsem byla pryč, a musíme si vážně promluvit, vyřešit pár záležitostí.“

„*Záležitosti?*“ opakoval po mně, modré oči najednou ostražitě.

„Ano. Zdá se, že nemáme žádný cíl, nemluvíme o podstatných věcech, a tohle já už dál nejsem ochotná snášet.“

Projela jsem si rukou vlasy, které jsem si jen narychlo vyčesala nahoru a volně spíchla dvěma růžovými jídel-

ními hůlkami; ty samozřejmě vypadly a dlouhé tmavé kudrnaté vlasy se mi volně rozpustily na záda. „Poté co jsem ti zavolala, jsem se vydala na nákup a narazila jsem v obchodě na Rae s Charliem – chůva měla volno –, a tak jsme si spolu daly kávu,“ dodala jsem, což se mohlo zdát nepodstatné, až na to, že při pohledu na malého Charlieho mi došlo, že kdyby se všechno událo tak, jak jsme plánovali, když jsme se do sebe zamilovali, už jsem teď mohla mít děti.

Skutečnost, že neměl Rae ani Marciu rád, bylo jedno z Justinových největších plusů, a i teď, když jsem zmínila jméno své mladší nevlastní sestry, se mi zazdalo, že mu přes radostnou, veselou tvář přelétl mráček.

„Já jsem si myslel, že okamžitě prcháš na míle daleko, když zahlédneš jednu ze svých nevlastních sester. Dokola mi vykládáš, jak hrozně se k tobě chovaly, poté co se tvá matka provdala za Larse a ty ses přistěhovala k nim do Londýna.“

„Ano, byly hrozné, ale nejspíš jsem byla jen mladá a přecitlivělá, měla jsem se nad to prostě povznést.“

Odmalička jsem žila v Lancashiru s tetou Nan. Na svou babičku, Naninu sestru Violet, se nepamatuji, protože zemřela, když mi byly pouhé dva roky, ale podle toho, co jsem o ní slyšela, se mi nejeví, že by měla víc mateřského citu než má matka. Pán bůh ví, že jsem si matky v životě užila málo, ale i tak to na mě bylo až dost! Avšak Immyin druhý manžel Lars byl moc milý, laskavý pán a chtěl, abych byla součástí rodiny, a tak, když jsem studovala grafický design, trval na tom, že budu bydlet v jeho domě v Londýně (má dům i v New Yorku). Jeho dvě dcery, obě starší než já, byly vysoké, štíhlé a blondaté, velmi atraktivní, tak jako Lars a má

matka, takže jsem si mezi nimi připadala jako malý ošklivý skřet, kterého někdo podstrčil do jejich rodiny. Obě mi svorně dělaly ze života peklo, kritikou mého oblečení počínaje (bylo tehdy výstřední, černé a poněkud gotické) a tím, že mi s gustem přebíraly chlapce, konče. Lars se nedozvěděl ani polovinu toho, co mi natropily, a tak ho dost ranilo, když jsem se zanedlouho přestěhovala do bytu, který si najal Timmy.

„Rae není tak zlá, od té doby, co se rozvedla a narodil se jí Charlie – a aspoň *ty* ji nepovažuješ za nedolatelnou, jako všichni ostatní muži, ti jí okamžitě podléhají!“

Justin vypadal nesvůj. „Myslím, že víš, jaké ženy se mi líbí, Tansy!“

„Charlie je moc milý klouček,“ podotkla jsem tesklivě. „Začal chodit do školy na celý den a je moc hovorný. Vypadá přesně jako Rae. Neexistuje žádné vodítko, kdo je vlastně jeho otec!“

Rae otěhotněla asi rok po rozvodu, prostě protože otěhotněly všechny její přítelkyně, aby za nimi nezůstala pozadu, tím jsem si jistá. Nikomu neřekla, kdo je Charlieho otec, jen naznačila, že je to bohatý ženatý pán. Někdo musel financovat její okázalý životní styl, protože jsem věděla, že Lars dává svým dcerám jen skromný finanční příspěvek a očekává, že si zbytek toho, co na živobytí potřebují, vydělají samy. S Larsem se dalo dobře vyjít, ale v určitých věcech byl zatvrzelý, na což přišla má matka ve chvíli, kdy se rozhodla od něj odejít k manželovi číslo tři.

Marcia, starší z obou sester, se živila jako herečka, ale Rae, až na to, že si, když byla mladší, vydělávala nějakou dobu jako modelka (jako Imogen), žila náklad-

ným zahálčivým životem plným zábavy. *Někdo* jí ho musel financovat.

Povzdechla jsem si. „Justine, čas běží a já bych si nikdy nepomyslela, že mi bude přes pětatřicet a ještě nebudu matkou! Když jsme se zasnoubili, plánovali jsme se vzít a mít děti do několika měsíců. Co se to s námi stalo?“

„Mít děti je drahé,“ bránil se.

„Vždyť ty vyděláváš spoustu peněz a i mé knihy jdou pěkně na odbyt. Jiní lidé tolik peněz nemají, a přesto mají rodinu,“ poukázala jsem. „Z tebe se stala za posledních pár let hrozná držgrešle.“

„Mám i jiné závazky – abych pravdu řekl, trochu vypomáhám mamince, čas od času si ode mě půjčuje,“ přiznal Justin.

Zůstala jsem na něj zírat. „Cože? Vždyť jí otec zanechal úplné jmění!“

„Už to není, co bývávalo. Některé investice jí nevyšly a ani se svými prostředky neumí hospodařit.“

„Nemůžeš jí říct, aby se trochu krotila? Vždyť si vyhazuje z kopýtky,“ požádala jsem ho. Ne že bych tím chtěla naznačit, že má na jedné noze kopyto jako ďáblíce, chápete, ale kolikrát už mě napadlo, že ho tam třeba má, v luxusním drahém střívičku. A možná že pod koktejlovými šaty skrývá i ocas...

„Dělám, co můžu,“ protestoval.

„Ne, stavíš ji pořád na první místo, přede mě a mou šanci mít rodinu,“ upozornila jsem ho hořce, poněkud otřesená tímto odhalením. „No, v každém případě děti nemusí být *tak* drahé. Nemusejí chodit do soukromých jeslí a škol nebo studovat v nákladných internátních školách. To zvládneme. Za předpokladu, že ještě můžu otěhotnět, samozřejmě.“

„Ach, no tak, Tansy,“ nabádal mě Justin netrpělivě, „samozřejmě že můžeš otěhotnět!“

„Justine, mluvím vážně: byla jsem na soukromé klinice asistované reprodukce a nechala jsem si udělat test plodnosti, a výsledek nebyl nejlepší.“

„Cože, ty jsi šla na *vyšetření plodnosti*, aniž jsi mi to řekla?“ vyjekl a tvářil se překvapeně.

„Snažila jsem se to s tebou prodiskutovat, ale ty ses tomu tématu pořád vyhýbal. No nic, podstoupila jsem test a ukázalo se, že i když mi ještě zbyla nějaká vajíčka, nemám moc času.“

Justin se posadil ke mně na pohovku a objal mě. „Určitě byli jen opatrní, Tansy, jsem si jistý, že to není tak zlé,“ chlácholil mě. „Je ti přece teprve třicet šest.“

Podívala jsem se na něj. „Justine, co se to s námi stalo? Když jsme se zasnoubili, nebyla řeč o tom, že budeme děti odkládat. Plánovali jsme založit rodinu, jakmile se vezmeme. A nakonec jsme se ani nevzali, že? Myslela jsem si, že si děláš legraci, když jsi říkal, že stanovíme datum svatby, jakmile shodím pár kil a obleču velikost číslo osm, ale tys to neříkal žertem!“

„Jen chci, abys trochu zhubla, kvůli tvému zdraví. Jsi docela baculatá..., i když někdy je to těžké posoudit, pod těmi podivnými róbami, co nosíš,“ dodal a kriticky se zahleděl na výrazný růžvooranžový komplet, co jsem měla na sobě. „Není na čase přestat se oblékat jako studentka umění a začít nosit něco elegantnějšího? Maminka říkala, že by ti slušelo, kdyby ses nechala decentně ostříhat a nosila vhodné oblečení.“

„Já se divím, že si vůbec pamatuje, jak vypadám!“ vyprskla jsem jízlivě. „Ona by mě neměla ráda, ani kdybych byla ověšena šperky od Cartiera a oblékala se

u Gucciho. Kdysi jsi říkával, že mé oblečení je potrhlé a veselé, tak jako já, a že bys vychrtlou ženu ani nechtěl.“

„Mezi vychrtlostí a nadváhou je ještě pár stupňů,“ konstatoval Justin.

„No, ať jsem, jaká jsem, teta Nan říká, že z jejího hlediska vypadám dobře. A bůhví, že držet dietu je k ničemu – jen budu mít ještě větší hlad, takže budu jíst o to víc. Je to začarovaný kruh.“

„Tvá teta Nan mě nemá ráda. Skoro bych řekl, že tě o Vánocích štvála proti mně, a proto jsi teď tak nedůtklivá,“ tvrdil, což bylo nefér, když si mu jeho Nejdražší maminka nejspíš celé svátky stěžovala na mé nedostatky!

„Teta Nan předpokládala, že už dávno budeme svoji. Podle ní se nesluší, aby spolu pár žil už před svatbou; nebyla tak vychována a znepokojuje ji to. Ale teta aspoň *chce*, abychom se vzali – zatímco *tvá* matka by se mě strašně ráda zbavila.“

„Tak to samozřejmě není,“ trval na svém Justin, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „Musíš přiznat, že nemáme moc společného, takže maminka se zákonitě obává, že nám to nebude fungovat. Možná by ses mohla pokusit v něčem nad ní vyzrát – třeba až se příště uvidíte, obléct si něco normálního.“

„Nemám nic ‚normálního‘ a to, jak se oblékám, vyjadřuje mé vnitřní já – takže když se ti to nelíbí, nebo má váha, tak se ti možná ve skutečnosti nelíbím ani *já*?“

„Samozřejmě se mi líbíš – miluju tě!“ protestoval. „A pokud trochu zhubneš, nejen že budeš zdravější, ale také by to zvýšilo tvé šance na početí – a ty bys nechtěla otěhotnět s nadváhou, že ne? Pak už bys nic neshodila. Jen koukni, jak to dopadlo s Leonie.“

Leonie, manželka jednoho z Justinových přátel, se během jediného roku změnila z kostnaté, elegantní ženy s vystouplými klouby a klíčovými kostmi v buclatou, neupravenou matku.

„Podle mě vypadá dobře, líp než před tím, než měla dítě,“ řekla jsem.

„Myslíš?“ Justin se na mě posmutněle usmál s jakoby chlapeckým šarmem a já jsem si vzpomněla na poznámku tety Nan o doktoru Kildarovi. Když se Justin tváří takhle důvěryhodně, nepřetvařuje se nakonec?

„Přestaňme se o tom teď hádat, Tansy. Vidím, že to, co ti řekli na klinice, tě rozrušilo, ale já jsem si naprosto jistý, že jen chtěli být opatrní. A matka k tobě byla opravdu necitlivá, v tom máš pravdu, takže ti slibuji, že si s ní o tom ostře promluvím. Tohle zvládneme.“

„*Miluješ* mě ještě, Justine?“ zeptala jsem se ze zvědavosti, a napůl jsem se obávala odpovědi.

„Samozřejmě že ano,“ ujistil mě a znovu mě objal. „Koukej, možná jsme spolu v poslední době netrávili tolik času, kolik bychom měli. Já hodně pracuju, k tomu ty jezdíš párkrát za měsíc do Lancashiru a matka mě chce vídat, jak nejčastěji to jde, takže máme jen málo příležitostí být spolu.“

„A golf, na ten nezapomeň – když jsme se seznámili, na golfu jsi nebyl *tak* závislý jako teď!“

„Svědčí to zdraví, pobýt na čerstvém vzduchu. Měla bys to taky zkusit.“

„Nemyslím,“ odmítla jsem rozhodně.

Kdysi jsme pobývali na čerstvém vzduchu spolu, procházeli jsme se v parku, povídali si, ale to už je dávno, a čím dál víc jsme každý žili i vlastním, odlišným společenským životem. Mě nijak zvlášť nebavilo stý-

kat se s jeho přáteli a jejich manželkami, a on zas jen neochotně komunikoval s mým uměleckým, bohémským kruhem. Neměl rád dokonce ani Bellu a ta neměla s uměleckým světem vůbec nic společného!

„Vidím, že oba potřebujeme změnu – a plány. Řeknu matce, že už ji dál nemůžu finančně podporovat, pro začátek,“ slíbil Justin s rozhodným zábleskem v očích, a to u něj byla novinka.

Zase mě objal a políbil. „Vzdalovali jsme se navzájem, a tak to nemůžeme nechat. Co kdybychom po Novém roce na chvíli vypadli a udělali si romantický víkend – pohovořili si a učinili nějaká rozhodnutí o naší budoucnosti?“

„A nebude to náhodou u tvé matky nebo někde v blízkosti golfového hřiště?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Ne, pojedeme někam do malého venkovského hotýlku, kde jsme ještě nikdy nebyli.“

Oddechla jsem si. Možná ještě existuje naděje, že svou lásku znovu rozdmýcháme. „To zní skvěle!“

ČTVRTÁ KAPITOLA: ELIXÍR

Má mladší sestra Violet – nebo Viola, jak si začala sama říkat později, když se z ní stala miss Mokrý kalhotky – byla vysoká a světlouhlá jako matka a taková byla i její dcera Imogen. Violet a její manžel Imogen adoptovali, ale Immy byla celá Brightová – k tomu se dostanu později, drahousku. Ještě nejsem připravená o tom teď hovořit. Nechte mě, ať se k tomu dostanu postupně sama, v pravý čas. A obávám se, že pro mou neteř Tansy to bude trochu šok...

A teď zalijte čaj, dáme si ještě jeden šálek, protože mi z toho vyprávění vyschlo v krku!

*Middlemosský živoucí archiv
Nahrávky: Nancy Brightová*

Nastal Nový rok a my ho slavili s příslibem, že si brzy uděláme náš romantický víkend. Justin se v mnohém choval jako dřív, ale i tak sem a tam utrousil poznámku, že kdybychom stanovili datum svatby, že bych měla motivaci zhubnout, takže až tak moc se zas nezměnil! Jenže když byl takhle vřelý, okouzluující a láskyplný, byl neodolatelný.

I přesto mé srdce toužilo být na severu ve Sticklepondu s tetou Nan. Měla jsem o ni starost, byla najednou taková křehká, že by ji snad odfoukl i pouhý vánek.

Ještě že mám Bellu, která na ni může dohlédnout! Vola-la jsem jí každý den, abych se dozvěděla, co je nového – a taky abych s ní prodiskutovala myšlenku změnit Brightovu obuv na obchod se svatební obuví.

O Vánocích byl obchod zavřený a teď po svátcích, jak mi svěřila Bella, teta předala každodenní provoz obchodu už jen jí a sama něco kutila po domě, tu a tam se objevila v obchodě a vesele pohovořila se zákazníky, ale do kuchyně za ní docházel nepřetržitý proud návštěvníků, vikářem počínaje a většinou žen ze Spolku sticklepondských žen konče.

I tetě jsem samozřejmě telefonovala každý den. Jednou mi hlásila, že ji byla navštívit Hebe Winterová.

„Zase se chovala jak Lady Bountiful, jak je jejím zvykem, jako bohatá a dobročinná, i když teď už Winter's End provozuje její praneteř Sophy se svou dcerou Lucy, učí ji, jak má ten barák spravovat. Zase se snažila zjistit, co dávám do svého meddygu, ale já to vážně nehodlám nikomu říct – no, s výjimkou tebe, drahoušku. Ale ty to taky nesmíš nikomu říct.“

„Ach, to víš, že ne, ten recept udržím v tajnosti, neboj se,“ slíbila jsem jí. „Zrovna jsem dala pár sklenic kvasit do komory, i když meddyg, který se fermentuje v létě z čerstvých bylinek, chutná lépe než tenhle ze sušených, že?“

„Ale má stejně dobrý účinek, o tom to je,“ tvrdila teta Nan. „Za to, že jsem na tom ve svém věku se zdravím tak dobře, vděčím jen a jen meddygu. Měla jsem tu pár návštěv... Byla za mnou zase ta Cheryl Noakesová. Řekla jsem jí, že si s nahráváním musíme pospíšet, nebudu tu věčně.“

„Teto Nan!“ Nesnášela jsem, když naznačovala, že

přijde den, kdy ona už tu nebude, i když se zdálo, že se na cestu na onen svět docela vesele těší, jako by to byla nějaká prodloužená dovolená.

„No, drahá Tansy, člověk musí být připraven, když vidí, že se jeho konec blíží,“ poznamenala prakticky teta. „Až uslyšíš ty nahrávky, drahoušku, doufám, že o své praradě Nan nebudeš smýšlet ve zlém. Tehdy za války to bylo všechno jinak.“

„Co bylo jinak?“ zeptala jsem se. Její slova mi nešla na rozum, má milá teta Nan přece nemůže mít kostlivce ve skříni – a i kdyby měla, tak by to musela být jen úplně malinká kostřička, protože ona by nedokázala provést nic zlého!

„Přemýšlela jsi víc o tom obchodě, Tansy? Líbí se mi ta myšlenka proměnit ho na obchod se svatebními botami, pokud si myslíš, že se mu bude dařit, když je takhle z cesty.“

„V podstatě pořád,“ přiznala jsem. „Nedokážu na něj přestat myslet a dokonce jsem vymyslela obchodní strategii. Všechno ti to vypovím, až za tebou přijedu popříští víkend. Byla bych ráda přijela už tuhle sobotu, ale Justin nám zarezervoval romantický pobyt, jak mi slíbil, a tam si v klidu o všem otevřeně popovídáme. Myslím, že teď chápe trochu víc, jak se cítím a že takhle to dál nejde. Jestli chceme založit rodinu, musíme urychleně stanovit datum svatby a počít dítě.“

„Taky si myslím! A jsem ráda, že vám to teď s Justinem zase klapne, i když to znamená, že se nebudeš stěhovat zpátky domů.“

„Můj pravý domov bude *vždycky* ve Sticklepondu, a jestli převezmu obchod, budu tam muset trávit víc času, o hodně víc než teď... Ale stejně, Justin je pořád

u matky nebo hraje celý den golf, takže si myslím, že to půjde.“

„Až tak?“ řekla teta Nan trochu překvapeně. „Ale jestli si myslíš, že je pro tebe ten pravý...“

„Samozřejmě že jsem si jistá,“ potvrdila jsem nahlas, i když v hloubi duše jsem o tom občas pochybovala.

Justin například dosud nesdělil matce, že ji už dál nemůže finančně podporovat, ale tvrdil, že to udělá hned, jakmile za ní pojede na víkend. Říkal to dost rozhodně, což mě u něj překvapovalo, neboť obvykle v jejích pařátech s rudými nehty tál jako máslo.

Avšak romantický víkend se nakonec nekonal, neboť hned následující den po návštěvě Hebe Winterové mi volala Bella, aby mě informovala, že teta Nan v noci upadla a potloukla se, ale naštěstí si nic nezlomila, a že ji Bella našla, když přišla otevřít obchod.

„Zavolala jsem sanitku a ti si myslí, že prodělala lehkou mrtvici,“ hlásila mi Bella. Řekla jsem jí, že do hodiny budu na cestě.

Justin byl v práci, tak jsem mu nechala vzkaz, ve kterém jsem mu vše vysvětlila, a poslala jsem mu zprávu na mobil – věděla jsem, že to pochopí. Nedá se nic dělat.

Bohužel bude muset zrušit naši rezervaci...

Teta Nan vypadala na nemocničním lůžku drobná a křehká, ale za pár dní už jí bylo natolik dobře, že se mohla posadit, oblečená do prošívaneého nočního kabátku s růžovými růžičkami od Timmyho, a kritizovala úroveň úklidu a kvalitu jídla v nemocnici.

Trvala na tom, že chce domů, naváděná a podporovaná svou přítelkyní Florrie, která se nevzdalovala od

jejího lůžka, strkala si do pusy kuličky hroznového vína a šťourala si pecičky ze zubní protézy.

„Žádný rozruch, drahoušku,“ řekla mi, když jsem jí navrhla, že by měla pro jistotu zůstat ještě pár dní v nemocnici. „Dali mi léky, i když pochybuji, že by mě vyléčily líp než meddyg. V mém případě jde o opotřebované srdce, děvenko, a to žádná medicína nevyléčí.“

„Nesnesu, když tě slyším takhle mluvit, teto Nan. Co bych si bez tebe počala?“

„Nebud' praštěná,“ odsekla láskyplně teta.

Jakmile byla doma, vypadalo to, že se rychle zotavuje, a trvala neústupně na tom, že nebude trávit celý den v posteli, pokud to nebude nezbytně nutné, i když potřebovala pomoc ze schodů. Jedna z Florriiných dcer byla zdravotní sestra, teď už v důchodu, a ta chodila k tetě Nan každé ráno a pomáhala jí s mytím a oblékáním. Pak posadila Nan do pohodlného křesla v kuchyni u kamen, odkud teta slyšela, co se děje v obchodě, když nechala Bella dveře otevřené, a tam také přijímala návštěvy svých přátel.

Nabídla jsem, že za ošetřovatelku budu platit já, ale teta to odmítla s poznámkou, že má něco uloženo pro případ nouze. „A na pohřeb, samozřejmě: s tím jsem počítala.“ Když viděla, jak se tvářím, dodala: „No tak, nedívej se tak na mne, drahoušku, selhává mi srdce. Je unavené a já také. Jsem opotřebovaná a jsem připravena jít.“

„Ano, ale já ještě nejsem připravena nechat tě jít.“

„Tak se budeš muset rychle připravit. Ráda bych se dožila tvého obchodu se svatební obuví, to je to jediné – ale když tě nebesa povolají, musíš jít.“

Zdalo se, že je šťastně smířená s blížící se smrtí, a zvesela mi dávala instrukce, jak ji pohřbít: na místo v hrobě jejích rodičů. Přála si být pohřbená ve svých svatebních šatech se závojem, což bylo dojemné: její srdce zůstalo do smrti věrné jejímu snoubenci, Jacobovi, který padl v prvních letech války.

Svatební šaty tety Nan, ušité z bílého hedvábného saténu, jednoduchého střihu a s nehlubokým srdcovým výstřihem, byly dnes již viditelně obnošené, protože si je oblékala každou neděli na sváteční odpolední čaj. Původně k nim patřil ještě krásný krajkový kabátek s vlečkou, jenž se oblékal přes ně, se šunkovými rukávy, bohatě nabranými v rukávové hlavici, které se na zápěstí zapínaly na knoflíky, a se saténovými vložkami, aby se hodil k šatům, ale ten již byl mnohem kratší, protože teta Nan v určitém období potřebovala šaty zvětšit, a udělala to tak, že nastříhala kus vlečky a všila ji do živůtku šatů, aby jej rozšířila. Avšak závoj byl jako nový.

„Nemám vlastní prsten – neměli jsme dost peněz na hezký zasnubní prsten –, ale mám matčin snubní prsten z velšského zlata.“ A prozradila mi, kam ukryla veškeré své drahocennosti – malý zlatý medailonek a jeden nebo dva další drobné rodinné šperky. „Jen pro případ, kdybych náhle odešla ze scény,“ vysvětlila.

Vylila jsem si srdce Raffymu, našemu vikáři, jak jsem nešťastná z toho, že mě tu teta Nan chce nechat samotnou, a on mě utěšoval, že musím respektovat její přání a že někdy jsou staří lidé životem již znavení. Pak mi řekl, že její pevná víra v Boha a posmrtný život je pro ni velkou útěchou.

„Ano, zdá se, že se vysloveně těší ,na onen svět‘, že se

tam znovu setká se svou rodinou, přáteli a snoubencem, i když to znamená, že mě opustí.“

„Její duše bude pořád s vámi,“ konejšil mě něžně, ale já si byla jistá, že teta Nan by tu mohla být ještě pěknou řádku let, jen kdyby si nevzala do hlavy, že nadešel její čas!

Když už se dožila devadesáti dvou let, proč by to nemohla dotáhnout na celé století? Nedokázala jsem se smířit s tím, že se nedá nic dělat, takže jsem se jednoho večera rozhodla, že se musím uchýlit k zoufalému kroku: zajít do Winter's Endu na konzultaci k Hebe Winterové.

O Hebe se říkalo, že trochu fušuje do černé magie, což jí nebránilo chodit poctivě a s nadšením do kostela. Avšak teta Nan se vždycky nechávala slyšet, že Hebe je spíš bylinkářka než čarodějnice, ne jako Florrie. (Ale já jsem si byla jistá, že se musí mýlit, pokud jde o Florrie, a že Gregory Lyon ve skutečnosti vede jen skupinu čarodějnického folkloru, a ne slet čarodějnic!)

Ať to bylo, jak to bylo, za soumraku přicházela k postranním dveřím do Hebina přístavku ve Winter's Endu spousta lidí, kteří odcházeli s nějakým lektvarem či elixírem – v některých případech s nápojem lásky, jak jsem se doslechla! Možná bych měla jeden vyzkoušet na Justinovi. Když už je řeč o něm, Justin mi sdělil, že již bylo pozdě zrušit rezervaci na minulý víkend, a tak jel na ten pobyt s Nejdražší maminkou místo se mnou!

Řekla jsem tetě Nan, že jdu ven za Bellou, ale místo toho jsem šla zadní stezkou do Winter's Endu, přešla jsem spodní terasu a zaklepala na postranní dveře Hebina přístavku, které ona okamžitě otevřela, jako by